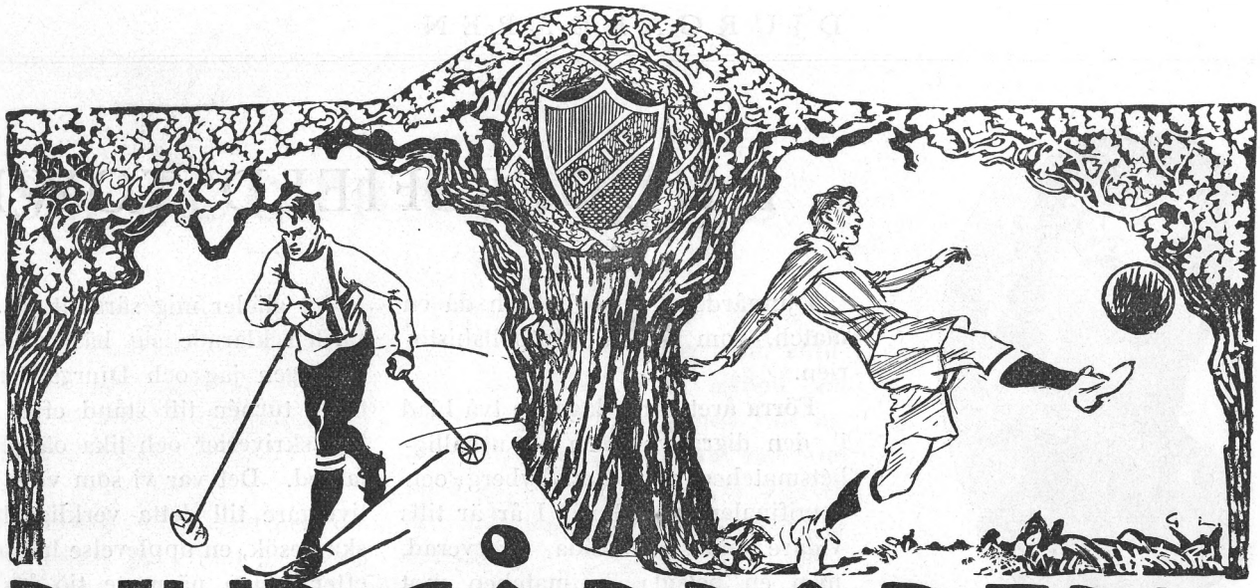

DJURGÅRDAREN

N:o 4–6 1923

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM*
Ringvägen 15. Tel. Söder 96 53

15:de årgången

L Ä S

det här numret med en viss försiktighet. Och med urskiljning. Numret är farligt.

Det innehåller nämligen en hel del beröm åt Djurgården.

Och sådant skall man ta kallt.

Det är en hel del beröm från vänster och en hel del beröm från höger, det är beröm åt skidlöpare, brottare, fotbollsspelare och allmän idrottsmän — egentligen är det beröm åt allesamman utom boxarna, som få sitt i en särskild artikel i nästa nummer.

Så där mycket beröm på en gång ha vi aldrig fått. Och det är att hoppas, att det dröjer länge till härnäst.

Emellertid — ta det kallt. Det ska vara med beröm som med en härlig dusch i sommarvärmen. Det skall njutas så länge det öses ned över en — sedan skall man känna sig som en bättre, friskare och hurtigare, människa igen.

Ett beröm skall man glömma. Man skall inte gå och speglå och kråma sig i de vackra orden, man skall inte gå och förälska sig i sin egen storslagenhet och berömdhet

Man skall vara sund och frisk, glädas, gubevars, åt de vackra raderna men fortsätta på sitt flärdfria sätt att vandra vidare.

Ett beröm skall sporra. Läs sålunda efterföljande och besluta att detta inte skall bli det sista beröm, vi skola erhålla.

»Enkelt och naturligt skall Djurgården gå framåt, med »sans och måtta» såsom valspråk», säger Donald inne i tidningen. Han har rätt. Ta allting lugnt och måttfullt. Inte minst beröm.

Ala.

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

HUDDERSFIELD TOWN

T. Wilson, kapten, c. h.

Djurgården gör då och då en match, som går till fotbollshistorien.

Förra året skrev laget in två blad i den digra volymen — uthållighetsmatchen mot Sundbyberg och semifinalen mot Gais. I år är tills vidare endast en sida reserverad, men en helsida — matchen mot Huddersfield.

Det gläder mig särskilt att Djurgården klarade sig bäst. Det var nämligen jag och Djurgården som fingo turnén till stånd efter oändliga skriverier och lika oändligt tålamod. Det var vi som voro initiativtagare till detta verkligt historiska besök, en upplevelse helt enkelt, efter denna närmare tio års isolering från prima engelsk proffsfot-

F. Barkas, h. b.

H. Cawthorne, v. b.

J. R. Goodall, v. b.

D. Steel, h. h.

A. W. Smith, c. h.

W. Watson, v. h.

Kungsholmsbor

Å Kungsholmen boende medlemmar kunna inbetala årsavgiften å exp. å Traneberg. Öppen 15 maj—30 sept.

ASS. FOOTBALL CLUB

boll. Och därför är jag just nu så obeskrivligt glad, att just Djurgården kunde ge engelsmännen den match, som blev den bästa under Stockholmsbesöket.

*

Huddersfield var laget hela dagen inte minst på grund av kvaliteten hos den samling gentlemen det innehöll och leddes av.

Det var tjugofyra stycken *karlar,* som besökte oss, *sportsmän,* entusiastiska för sin kära fotboll och beredda att, för att kunna rätt utöva denna sport, offra vad som helst — inte minst svensk punsch och internationellt berömt svenskt nattvak.

Detta var inte det enda dessa engelsmän lärde oss av en sports-

W. Cowell, målv.

G. E. Richardson, h. y.

E. Islip, h. i.

G. Brown, c. f.

W. G. Johnstone, v. i.

J. Walter, v. y.

W. H. Smith, v. y.

I Vasastaden är AHLSTRÖM & NORDBERGS TRYCKERI (Sveavägen 120) inbetalningsställe för avgifter.

mans liv, detta om måttlighet i allt; de visade oss olika grader av takt och stil, som gav vårt eget genomsvenska uppträdande, som vi älska att källa käckhet, en dragning åt flabbighet och skränighet, som inte fullt harmonierar med vår nedärvda »kulturhet».

Vad truppens aktiva fotbollsspelare lärde oss i fotbollsspel är omöjligt att samla på ett pappersark.

Favoriterna W. H. Smiths eleganta, välberäknande vänsterytterspel, påpassliga Browns kedjeledning, Cooks brännheta målskott ur otroliga lägen, Richardsons smidiga, snabba ytterspel, T. Wilsons centerhalvsarbete, Steels grandiosa, hänsynslösa framdrivning av den engelska kedjan — allt var så perfekt, så omsorgsfullt och så jämförelsevis nytt men så ojämförligt riktigt att man fick ett sällsamt intryck av svensk ofullgångenhet i fotboll, att man helst ville ge upp alltsammans.

*

Djurgården gjorde i alla fall, som sagt, en match av stort värde, och laget skall ha erkännande först som sist för att det tog vara på sina tillfällen. Och gav engelsmännen tillfällen, i stället för fegt försvarsspel.

Här nedan följer sakkunskapens dom. Jag har gjort mig mödan att klippa — i stället för att skriva själv. Och ingen kan då beskylla mig för partiskhet.

Jag har nu bara den önskan, att våra pojkar lärt något av gästerna. Man såg våra brister i snabbhet, startskicklighet, klartänkthet och bollbehandling, inte minst framför mål och hoppas få se reminiscenser från dessa engelska matcher i den stundande höstens betydelsefulla drabbningar.

Aftonbladet.

Det syntes redan från avspark, att engelsmännen i denna match skulle bli tvungna att taga i ordentligt för att nå en ur deras synpunkt tillfredsställande seger. Djurgårdslaget i delvis ny uppställning visade sig nämligen vara mäkta farligt och spelade på ett sätt, som gör det värt högt betyg. Så gott som hela första halvlek fingo engelsmännen kämpa förgäves.

— — —

I Djurgårdens lag framträdde halvbackskedjan såsom varande synnerligen stark och effektiv, och den får tillskriva sig en stor del av äran av lagets goda spel. Av backarna var Hemming den bäste, under det att Karl Andersson ofta verkade rätt bortkommen, för övrigt icke att undra på, då han hade en så farlig ytter som Smith att bevaka. Bergvall i mål var bra, de fyra bollar, som gingo in, kunde han icke ha gjort något åt. Kedjans svagaste man var Wahlberg och starkaste Palm. Haglund är nog en god spelare, men han räcker icke till som ytter. Vad som saknades hos forwards var skjutsäkerheten. Hade innertrions män haft litet större kontroll över sig själva och över bollen hade det blivit bättre slutresultat för Djurgården.

Som vi förut antytt kan man dock icke begära svensk seger över ett sådant lag som Huddersfield. Gott spel från svensk sida är dock icke för mycket begärt. Ett sådant spel presterade Djurgården, och under sådana förhållanden har man anledning att vara nöjd med matchen litet var, icke minst Djurgårdens spelare själva. De förlorade, men de förlorade hedersamt.

Dagens Nyheter

Djurgården har all heder av denna match. Det blev rent klubblag, då Kock inte var i form att rycka in som v. y. Även om Wihlborg och A. I. K:s vänsterving gjort laget starkare, torde ingen ha något att anmärka, som spelet nu kom att gestalta sig.

— — —

Engelsmännen voro faktiskt på intet sätt förtjänta av målet i första halvleken. I stället hade Djurgården några tillfällen att försätta publiken i hisnande tillstånd. Agge Haglund sköt över på nära håll och Palm stötte ihop med Cowell om en av Wahlbergs centringar på själva mållinjen, då det var frågan om ett svenskt ledningsmål på centimetern när. Samma historia med skyhöga skott upprepade sig andra halvtiden: unga pojkar och unga nerver. Allt som allt skulle 3—1 ha varit ett alldeles lagom resultat.

Djurgårdens försvar är verkligen starkt och spelar i vacker stil. Det läggs fram ordentliga bollar ända ned ifrån backarna och uppåt. Halvbackskedjan var för dagen inte stort sämre än den engelska, fast det naturligtvis alltid måste bli någon skillnad kvar med hänsyn till bollkontroll och fintlighet. Att Hemming gjorde sig så mycket bättre än Karl Andersson måste nog delvis skrivas på den fenomenala v.y. Smiths konto. Ett litet prima forwardsämne är f. d. Hallstahammarynglingen Fröberg, som ledde kedjan med ackuratess och gott omdöme, så mycket mer anmärkningsvärt som han debuterade både som forward och A-lagspelare. Om den pojken tar vara på sig själv är han snart Stockholms givna center. Och de andra pysarna i Djurgården ha alla sina stora bolltalanger att bygga vidare på.

Folkets Dagblad.

Huddersfields sista match på Stadion blev den bästa om man ser den från mer patriotisk synpunkt och slutade även med ett något hedersammare nederlag än de två föregående. Men därmed är icke sagt att engelsmännen presterade samma ögonfägnande uppvisningsspel som mot A. I. K. och Hammarby. Det berodde dock icke på någon tillfällig indisposition hos den engelska elvan utan uteslutande på motståndarna som i så lång utsträckning som deras krafter räckte försökte få till stånd en verklig fight. »Djurgårdshumör» var förr ett allmänt uttryck för energi, kraft, gåpåarhumör och en aldrig slappnande segervilja hos ett lag. Det återfanns i går till icke så ringa del hos det blårandiga försvaret.

Stadion var icke befolkat till större antal än förut, c:a 8,000. De flesta av dessa höllo nog efter matchen på, att Djurgården gjort den bästa prestationen av alliansens tre storklubbar. Det är icke endast målsiffrorna som säga detta utan det engelska backparet Barkas och Cawthorne äro säkert villiga att intyga detsamma. De fingo arbeta mer i går kväll än under de två föregående matcherna sammanlagt. Att stockholmarna icke fick något mål berodde nog i högre grad på nämnda bägge herrars eminenta tacklingsförmåga än på den dåliga skjutskickligheten hos djurgårdsforwards. Målmannen Cowell fick även för ovanlighetens skull ge sig in i leken några gånger.

— — —

I Djurgården var gamle Köpings-Gustavsson den dirigerande kraften och lagets stora strateg. För övrigt tål halvbackskedjan som helhet ingen jämförelse med arvfienden A. I. K:s. Hemming och Andersson göra inga blunder i onödan. Detsamma kan sägas om Bergvall, som icke hade någon skuld till de fyra målen.

Idrottsbladet.

Det gick som man väntat: Huddersfields avskedsmatch i Stockholm mot Djurgården blev den bästa — ur svensk synpunkt. Som engelsk propagandaföreställning däremot icke.

Djurgården överraskade med årets bästa stockholmska klubblagsspel på Stadion, där de energiska blårandingarna t. o. m. lyckades bevara något av spänningen ända tills superbe cuphjälten Smith på v. y. i andra halvtid började roa sig med att på ett oefterhärmligt sätt gång efter annan åla förbi tröttkörde Hagberg och konsternerade Andersson II. Men sedan ytterfenomenet högst egenhändigt skjutit Hudds' andra mål med en skruvboll, som

SJÖGRENS PRISER äro bäst och billigast DROTTNING-GATAN 80

fick Bergvall att blåsa i fingrarna, och Ch. Wilson skickat in den underbaraste straffspark Stockholm skådat sedan Sharps världshistoriska av 1914 (på Råsunda) — ja, då vidtog »kampen om de sex målen».

Det var Hemming, Köping och Harry Sundberg som i första hand höll spelet uppe i denna »jämnhet», som man faktiskt kunde sätta som beteckning för första halvlek. Hacko han slet, som aldrig förr i sitt svettiga liv, rusade på ilsket som gubben Lund under dennes stora matcher och ställde till djäkelskap för hela den engelska innertrion. Kom farlige, men ack så egoistiske, center-Wilson farande... bums var Hacko över honom som en virvelvind och rev med ett väl avvägt jämfotahopp bollen från fötterna på engelsmannen, och så hade genast Palm & C:o en lyra att förvalta till motattack.

Men så gjorde också Köping undan ett storartat grovarbete när det gällde mistrarna Wilson på centerplatserna. Han snärjde sig som en bläckfisk kring de båda centralfigurerna Ch. och T., han gav dem ingen rast, ingen ro. Och höjdbollarna, som cirkulerade i dessa trakter, de hamnade nästan utan undantag på gamle Köpings beprövade huvudskalleplats.

Ringen.

Bravo Djurgården! Ni gjorde det bästa! Den matchen skall länge hållas i tacksam hågkomst.

Då jag såg ungdomarna i edert lag mot dessa mästare spela ett sådant spel, kunde jag icke låta bli att göra en jämförelse mellan dem och edra gamla, Putte Frykman, Nordenskjöld, Lavass m. fl., dessa »grovhuggare», vars namn varje djurgårdare nämner med stolthet och varje antagonist med stor respekt. Hur skulle det ha gått om »De» nu skulle ha spelat? Hade »De» klarat sig bättre mot det fenomenala Huddersfield? Nej, säkert icke! Ty nu har spelet blivit ett annat. Nu spelar man med »huvudet»; det är hjärnan som arbetar. Kroppen eller tyngden är av underordnad betydelse. Edra forwards i denna match, alla unga, snabba, ivriga att på alla sätt visa vad de lärt av sina föregångare, det var ett nöje att se dem, ty i dem ha vi ämnet, materialet, som skall föra vår fotboll upp till toppen och i jämnhöjd med den engelska.

Social-Demokraten.

Det har inte rått sådan entusiasm på Stadionläktarna i år som på onsdagskvällen, då Djurgården gav Huddersfield en verkligt hård och vacker match. Engelsmännen vunno, naturligtvis, men målsiffran blev denna gång endast 4—0 och kunde ha varit mindre. Engelsmännen gjorde endast två renhåriga mål (och dem fingo de arbeta hårt för); av de båda övriga målen gjordes det ena av en djurgårdare och det andra på straffspark. Första halvleken hade Djurgården fullt ut lika mycket av spelet som motståndarna, om man undantar en resultatlös pressning under de första fem minuterna, och först ett stycke in i andra halvlek fick Hudderfield på allvar övertaget.

Djurgården spelade med rent klubblag. Det är möjligt, men inte säkert, att insättandet av förstärkningar på vissa punkter skulle ha blivit en förstärkning av laget i dess helhet. Däremot är det säkert att laget vunnit avsevärt i styrka genom B-lagsspelaren Fröbergs placering som centerforward. Hans snabbhet och framåtanda i förening med säker bollbehandling gjorde honom till kedjans bästa spelare. Palm var pigg på att skjuta men sköt lika dåligt som ofta. Wahlberg debuterade som vänsterytter och skulle med litet större snabbhet inte bli en oäven sådan. Sune Andersson var endast elegant — oftast inte ens det.

Djurgårdsförsvaret hade en hård påfrestning att motstå men bestod provet ganska väl. Köping verkade en smula bortkommen i början men spelade sedan upp sig betvdligt. Ytterhalvorna hade svårt att hålla Huddersfields yttrar i schack, och Karl Andersson var för långsam i vändningarna för att kunna stoppa W. H. Smiths briljanta kryssningar.

Stockholms Dablad.

I svenska laget arbetade backparet Hemming—Andersson under första halvlek med stor framgång och avvärjde resolut och energiskt alla engelsmännens stormlöpningar i centern. Under andra halvtid började emellertid Huddersfields yttrar komma igång riktigt på allvar och Andersson kunde inte hålla Smith stången. Halvbackskedjan arbetade i gott samförstånd med försvaret och forwardskedjan gick ibland till anfall i den högre stilen. Fröberg höll farten och drog de andra med sig. — Bergvall i målet skötte sig gott och hade ingen del i målsiffrorna.

Stockholms-Tidningen

Matchen blev visst och sannt i målavseende givande, men det primära och nästan allt annat förtagande intrycket av densamma blev ett helt annat och ett oväntat sådant: Djurgårdselvans eminenta, rent av förbluffande spel under första halvtid, då den praktiskt taget höll engelsmännen stången. Hade krafterna — och nerverna — räckt till även under andra halvtid, hade slutresultatet kunnat bli ytterst intressant. Som det nu ter sig, 4—0, får man ingen aning om de tappra djurgårdarnas utmärkta spel, deras friska gåpåartaktik i första halvtid, som så förbluffade engelsmännen, och deras envisa seghet, trots påtaglig otur under andra halvtid. Ett »rättvist» resultat av gårdagsmatchen, om man får göra dylika tanke-

EN BRA BOK.

Stockholms Idrottsförbunds tjugufemårsbok, »Stockholms Idrottsliv 1898—1923», nervöst efterlängtad av alla stockholmska idrottsmän, har äntligen kommit ut.

Det är så gott att först som sist erkänna att den uppfyller alla förväntningar. Den är saklig utan att varo torr, den är sakrik utan att vara tråkig, den är omfångsrik utan att vara tung och den är skriven i ett språk, som är välgörande fritt från floskler och allsköns blomsterprakt. Enkelt och flärdfritt berättar utgivaren Elis Lindroth om Stockholmsidrottens öden och äventyr under 25 år och har fått fram en rasande intressant historia.

Den inte mindre än 335 (!) sidor starka boken är ett idrottshistoriskt dokument av stort värde, och många upplysningar från idrottens barndom äro av synnerligen intressant och oskattbart värde.

Författaren har inte skytt några mödor, när det gällt att ur svåråtkomliga källor skaffa material för att göra sin skildring så vederhäftig och innehållsrik som möjligt.

För oss djurgårdare har den naturligtvis sitt alldeles speciella intresse. Djurgården har varje år bidragit till förbundets historia med idrottsliga framgångar och hjärtat klappar i bröstet på en av stolthet och glädje, när man så ofta stöter på våra kamraters namn.

Historien om Stockholms Idrottsförbund är även en historia om Djurgården utåt.

Det borde således inte finnas någon djurgårdare, allra minst bland de äldre, som inte skaffar sig denna vackra bok.

Och då den för resten är så billig, som den är, borde ingen tveka. För att göra det ännu lättare för medlemmar att få den har föreningen förhandssubskriberat på ett större antal exemplar, som mot kr. 3:50 (i bokhandeln kr. 5:—) i häftat ex. och kr. 7:— (i bokhandeln kr. 10:—) för bundet tillhandahållas hos Schörling på expeditionen.

Köp den även av en annan anledning. Du hjälper med Din penning Stockholms Idrottsförbund i dess gagnrika verksamhet, stöder i din ringa mån således en vacker gärning.

RED.

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

MR. CHAPMAN HAR ORDET

Djurgårdare!

Enligt löfte vill jag härmed lämna Eder några rader om mina intryck av Edert lags spel vid vår tredje match i Stockholm.

Av de tre matcherna, som spelades i Stockholm, var den sista mot Djurgårdens Idrottsförening otvivelaktigt den hårdaste, i humör och sätt påminnande om verklig engelsk fotboll i »the League».

Djurgården var långt före de andra två klubbarna, som vi mötte, ifråga om taktik och spel.

Vad som slog mig hos Djurgården var centerhalvens fina ledning och kaptenskap; under hela matchen instruerade han och uppmuntrade spelarna på sin sida att spela för fullt och entusiastiskt, men jag kan samtidigt icke underlåta framhålla, att det återstår mycket att bättra på om spelarna skola närma sig idealet och därigenom bliva i stånd att t. ex. slå de engelska och skottska lagen.

Jag skulle vilja understryka att de lägga an på att utveckla laget och spelat — vare sig i anfall eller försvar — som ett samlat lag och icke som en samling individuella spelare.

För att ytterligare illustrera mina synpunkter vill jag ta några exempel. När Ni gå till anfall, skola halvorna följa med upp och tätt på forwards, så att, i det fall en forward blir berövad bollen, halvbacken har tillfälle att ta den och påbörja en ny attack. Vid anfall skola även backarna följa med uppåt ty det är sedan långt bättre att angripa motsidans forwards på deras egen halva eller omkring mittlinjen och där taga initiativet till nya attacker på motspelarnas mål än att stå inom eget straffområde och därigenom giva motspelarne en chans att t. ex. kunna skjuta utan att först behöva spela sig fram.

Om Edert lag ligger på försvar, skall detta ske på ett intelligent sätt. Innerforwards skulle falla tillbaka och assistera försvaret, lämnande de två ytterforwards och centern på mittlinjen. Motspelarne kunna då icke ligga på med hela sitt lag utan måste markera spelarna å mittlinjen. Därigenom ha Ni mycket större chanser att avvärja mål på Eder och ha möjlighet att hastigt anfalla Eder motspelares mål.

För att komma därhän finner jag intet sätt bättre än diskussion i laget före matchen om speltaktiken för dagens match, som varje spelare skall rätta sig efter och, om så behövs, under matchens gång påpeka för sina kolleger att rätta sig efter. Skulle Ni sedan finna, att ett spelsätt icke bringar mål trots riktigt spel, försök då att ändra det.

Passa alltid bollen hastigt; särskilt från inkast skola Ni söka så snabbt som möjligt få över bollen till spelare på motsatt wing. Vidare vill jag föreslå träning av dessa effektiva passningar från höger inner till vänster ytter eller vänster inner till höger ytter.

Om dessa mina små erinringar realiseras i rätt riktning, måste de orsaka en ofantlig förbättring på kortare tid än en säsong. När Ni en gång erhålla den idealiska samträningen, gå Ni till varje match med entusiasm och kunna, sedan Ni, låt oss säga en timmes spel, erhållit ledningen, utveckla litet mer individuell och sevärd fotboll.

Jag skulle bliva mycket överraskad, om Ni icke skulle få se stor framgång, särskilt om varje enskild spelare är beredd att offra litet grund samt spela med den entusiasm, som jag såg Eder centerhalv och ledare göra.

Låt mottot vara: »Varje man för lagets framgång.»

Eder tillgivne

H. CHAPMAN.

---

experiment, hade enligt signaturens mening 4—1 varit. Man skulle nästan kunna frestas att säga 3—1 med tanke på djurgårdarnas arbete på plan, men med hänsyn till att de onekligen tappade koncepterna väl mycket framför mål, hålla vi oss till 4—1.

— — —

Djurgårdslaget förvånade angenämt genom sin homogenitet och sin friska aptit på spelet. Laget är oftast ett lag på gott och ont; i går var det enbart ett lag på gott. Wahlberg fick rycka in på vänsterytter, och han visade sig verkligen vara som född för den platsen. Palm spelade i synnerhet under andra halvtid glänsande och Fröberg fanns det intet fel på. Högersidan fick ej så mycket att göra, men ingenting fuskades bort.

Halvbackskedjan var i slag. Köping allestädes närvarande med sina långa ben, och yttrarna, i synnerhet Hagberg, utmärkta. Hemming hade ett par missar under första halvtid, men låg oförtrutet i liksom Karl Andersson. Även Bergvall i mål hade en god dag, de fyra gluggarna till trots.

— — —

Matchen resulterade sålunda med 4—0, och Djurgården kan skryta med ej endast att ha åstadkommit det bästa resultatet mot Huddersfield men också och i synnerhet ha bjudit dem det bästa spelet.

EXPEDITION Å TRANEBERG TISDAGAR FREDAGAR 7—9

NORGERESAN,

den andra, till Bergen och Trondhjem, blev trots bättre regnväder en härlig semestertripp.

Det blev tätt med given. Två Norgeresor på en vecka. Den första, till Kristiania, avsåg endast en match mot Mercantile, men den andra, om vilken jag här nedan skall försöka berätta litet, tog hela nio dagar i anspråk.

Det brukar regna mycket i Norge och isynnerhet i Bergen lär det ska' regna 364 dagar på året. Jag tvivlar inte ett ögonblick på det.

Avresan skedde från Stockholm torsdagen den 17 maj och då första matchen skulle spelas i Bergen den 19, hade vi tid att tillbringa fredagen i Kristiania. Dagen var en av de få som var vacker under resan och helt naturligt skulle man ju upp till Frognersætern. Däruppe med en förtjusande utsikt över Kristiania med den solglittrande vackra fjorden, gick timmarna fort och det blev snart tid till uppbrott. Det började regna strax före tågets avgång på kvällen och fortsatte sedan med några korta uppehåll hela resan. Resan mellan Kristiania och Bergen är enastående vacker, synd bara att vi reste på natten och fick gå miste om en hel del.

Vid 11-tiden på pingstaftons morgon voro vi framme i Bergen och de av pojkarna som varit där förut påstod att de' va' sej likt. Bjärne & Jon Johnsen togo emot oss och på Hotell St. Olof gjordes en välbehövlig toilett. Med bergbanan, som går ungefär lodrätt, bar det sedan upp till Fløiberget, där middag intogs. Häruppe ifrån har man en härlig utsikt över staden och Bergenfjorden. Kanske inte så vacker som från Frognesætern, men mera storslagen och vittomfattande. Men vi fick inte stanna så länge här heller, vi skulle spela på kvällen. Det hade varit uppehåll under det vi voro däruppe och vi gjorde oss förhoppning om vackert väder till kvällen, men vi hade inte hunnit mer än ut förrän det var färdigt igen. Bergenborna, vana vid detta evinnerliga regnande, tycktes dock denna gång fått för mycket och endast ett tusental personer hade infunnit sig då Djurgården och Brann ställde upp till spel. Men de ångrade sig säkert inte. Trots den såphala planen, blev matchen mycket god.

Under första halvtid då Brann skaffade sig en ledning med 2 mål, spelade Djurgårdskedjan sitt vackraste spel under hela turnén, vilket renderade den applåder för öppen ridå, men alla dessa vackra anfall ledde ingen gång till önskat resultat. Sudden gjorde visserligen ett mål, men hade ögonblicket före blivit avblåst då bollen studsat upp på handen.

I början på andra halvtid ökade Brann på sin ledning med ännu ett mål, men då först började Djurgårdens forwards inse att det kunde taga en ända med förskräckelse om de framhärdade i detta broderande fram och åter. De lade följaktligen om spelet och skotten började dugga friskt mot Brannmålet. Så bröt Osse Palm igenom och sköt ur liten vinkel ett utomordentligt hårt skott invid nedre högra stolpen. Fem minuter före full tid sköt samma man i mål efter klunga. I matchens sista minut kunde Osse gjort matchen oavgjord, men kom bråkdelen av en sekund försent fram till en Bergmansk passning, vilken oantastad strök utefter hela mållinjen. Djurgården gjorde en bra match och segern kunde lika gärna blivit deras. Hade de skjutit lika friskt i första som i andra halvleken, hade den också blivit det. Brann spelade också god fotboll, men i motsats till Djurgården frestade de på skott då tillfälle därtill bjöds.

Djurgården: Björnungen Johansson; Andersson II, Hemming; Hagberg, Lewin, Sundberg; Bergman, Wahlberg, Sune Andersson, Palm, R. Johansson.

Pingstdagen regnade det fortfarande och matchen mot Kristianialaget Frigg måste spelas på sandplan, då Branns stadion låg helt under vatten. Vi hade måst ändra laget. Ryné Johansson var sjuk och Göthe fick inta' hans plats. Nony flyttades in som centerhalv och Arve ryckte in på hans plats. Laget blev härigenom starkare. Sune och Sudden bytte platser. Våra pojkar spelade förvånansvärt gott på sandplanen och hade hela tiden matchen i sin hand. Det dröjde emellertid länge om innan Hony på frispark hade givit Djurgården ledningen, som blev halvtidsresultatet. Sune och Bergman gjorde de två följande målen. Finstad i Friggmålet var en konstig herre. Han motade i regel alla skott med fötterna och attt detta till slut skulle hämma sig, isynnerhet då bollen var hal, var ju tämligen klart. Vid Djurgårdens tredje mål sköt Bergman ur liten vilkel och Finnstad borde om han tagit bollen men händerna klarat skottet, men i stället gick den vid hans fot in i mål. Det fjärde och sista målet sköt Osse Palm från nära håll hårt i nättaket efter en väl avvägd passning från Lewin. Dessförinnan hade Björnungen tappat ett skott i mål.

Även denna match spelade pojkarna bra och sköt friskt hela matchen.

Frigg var bättre än sitt rykte, men deras forwards voro omöjliga framför mål.

Efter matchen var bankett på »logen» för alla tre lagen och en del inbjudna. Den blev synnerligen lyskad. Hacko och Hony föredrogo en del saker på sina piglock och Sudden och Osse hade en mycket senterad uppvisning i söderamerikansk jazz.

Matchen mellan Brann och Frigg dagen efter slutade med 4—1 till Branns fördel. Brann vann alltså mel högsta poäng. Dte var ju deras 15-årsjubileum, så det borde de ju egentligen också.

På kvällen avreste vi med s/s Kong Haakon till Trondhjem.

Resan mellan Bergen och Trondhjem tog 1½ dygn i anspråk, men blev trots regnet mycket angenäm. Färden gick utefter kusten med avstickare in i fjordarna. Dessa fjordar med sina gröna stränder och höga fjäll på båda sidor där snön ligger kvar året runt te sig nattetid både hemska och storslagna. Vi fick även vara med om en bättre sjögång, men samtliga visade sig som erfarna sjömän, de där aldrig bli sjösjuka, men Trondhjem gungade litet smått för en del av oss morgonen därpå. Den förste som uppenbarade sig ombord var »Bybudet» Engblom, en gammal fotbollsspelare från Stockholm, vilken sedan under vistelsen i Trondhjem tjänstgjorde som ciceron. Rum voro beställda på det charmanta hotel Phoenix och efter en tidig frukost var det allmän vila. Vi skulle spela mot Brage samma kväll och behövde nog litet vila efter gungningarna. Trondhjems nya gräsplan hade för året ännu ej tagits i bruk, varför matchen skulle spelas på sandplan. Även här regnade det åtskilligt som kom planen att verka en mindre insjö. Djurgården ställde upp samma lag som mot Frigg. Spelet blev trots vattnet aldrig dåligt, men betydligt sämre än i Bergen. Djurgården var det överlägsna laget hela tiden, men endast en enda gång måste Bragemålvakten kapitulera för ett löst skott av Sudden.

Den sista matchen här mot Kvik gick av stapeln under betydligt gynnsammare auspicier. Planen var visserligen allt för hård, men det var uppehållsväder åtminstone och nästan fullsatt hus. Göte hade rest hem och Johansson gått in som ytter igen. Spelet blev inte heller denna gång av högsta klass, men det var fart. Kvik spelade hårt och inte alldeles så juste, isynnerhet hade de en viss förkärlek att knuffas i ryggen, vilket domaren fullständigt ignorerade. Trots påpekande i halvtid. Första halvtid 0—0 och det såg ut som om matchen skulle sluta så, men Osse ville annorlunda och på hörna skallade han flott i mål. En minut före full tid utjämnade Kvik. Djurgården var det bättre laget och borde vunnit med ett eller annat mål. Efter matchen bankett på hotel Britannia.

SÖDERMALMARE! Närmaste hållplats för årsavgiften A.B. RURIK, Slussplan 63 B, 3 tr.

PÅ PROPAGANDATURNÉ MED DJURGÅRDSETTAN

Det påstås — ja det är förstås bara den där »Ala», som för övrigt knappast är nå'n reda med — att det ingår i en gårdares skyldigheter att vid eventuella utsvävningar i landsorten noggrant avgiva skriftlig rapport i hans tidning för att i tidernas fullbordan övriga djurgårdare må kunna ösa kunskaper, hm, hm, eller vad det nu kan vara, ur red. »Alas» nyhetsförmedling, Djurgårdaren kallad.

Jag har visserligen inte varit med på några utsvävningar i landsorten men här i bladet skall jag härja ett tag, för något straff ska' red. ha för tjatet om manuskript.

Undertecknad fick det kollosalt stora förtroendet att figurera som ledare för laget, d. v. s. såsom alle mans »Djäkel» ty då 14 st. kraftiga och levnadsglada ynglingar släppas lösa i landsorten så är det nog behövligt att hålla den s. k. tummen på ögat och för övrigt hålla envar i tukt och herrans förmaning.

Avresan skedde onsdag kväll den 20 juni kl. 7 och lite till och lagets uppställning i Centralen från mål räknat var: Kaliban, Hacko, Smugglaren, Kalas, Rårakan, Susse, Ekis, Åran, Vattenkungen, Åsis, Svutten, Sudden, Nobben, Pancho Villa och undertecknad.

Men till vägledning för dem som inte känner våra spelare personligen så är det bäst att jag drar laget vid dess öknamn i samma ordning:

R. Andersson, Hemming, Karl Andersson II, Andersson I, Rosberg, Nisse Sund, Ekberg, Hagberg, Arve, Åhlsberg, Osse Palm, Wahlberg, Norberg, Johansson.

Vi höll på att få fara hem med endast tolv man. Då Ryné Johansson lade sig en kväll, sjönk han plötsligt. Några välvilliga människor, vilka är inte svårt att förstå, hade slagit vatten i sängen. Han lyckades emellertid komma upp till vattenytan igen och simmande ta' sig ut i korridoren, varefter ett annat rum anskaffades åt honom. Johansson sa' nog många snygga saker mellan kallsuparna, för att inte tala om efter badet. Morgonen därpå anträddes återresan till Stockholm. I Storlien höll tåget i fyra timmar och uppe i snön etablerades ett bättre snöbollskrig där isynnerhet Sudden och Osse framstodo som synnerligen skickliga »skyttar». Målet för deras välvilja var fortfarande vännen Johansson. Men han fräste ifrån sig bra.

Söndag morgon stego 13 stycken trötta men lyckliga fotbollsspelare av norrlandståget på Centralen.

Resan hade, trots det myckna regnandet, varit rolig och man kommer att med saknad blicka tillbaka på de minnesrika och angenäma dagar den andra Norgeresan omfattade.

Niwde.

DONALD

skall ha tack för sitt jobb med den här beskrivna resan. När Ö. S. lade lagets öden i hans kraftiga händer, visste den vad den gjorde. Den visste vad som stod på spel under resan. Och räknade heller inte fel.

Av spelarna har jag blivit anmodad officiellt tacka Donald från deras sida. En sådan reseledare ha de aldrig haft, och den pokal, som de under spontant bifall från härnösandarna överräckte som minne var bräddfull med deras tack.

HEDERS, DONALD!

Som synes ett mycket starkt och representativt lag, och jag var Pamp över alla andra 14, så Hacko hade att vördsamt av mig anhålla om 5 minuters permission för att — — — — vilket nådigt beviljades.

Å' så var det å' åka på tåg, förstås.

På grund utav, fanns endast 4 sovvagnsplatser, övriga fingo prova stoppningen i III-klass vagnarna. Naturligtvis fingo vi träsmak i ryggsluten, men jag hade plåster mot det. Tidigt på morgonkröken då träsmaken var som värst applicerade jag 6 kronor på allas ändalykt och si, det halp, träsmaken gav sig betydligt, jag kände själv hur det lättade, så de...

Så småningom ankommo vi till Sundsvall och mottogos av ordf. för Kubikenborgs I. F. herr Johansson, en mycket svmpatisk och välmenande gentleman, en trevlig prick som vi alla värderade mycket.

Vi hedrade hotell Örn med vår närvaro men det fordrades en hel del palaver innan vi fingo kliva på och breda ut oss.

Ägaren hade nämligen en panisk förskräckelse för »bollsparkare» som det heter i Norrland och trots att jag förtroligt meddelade honom att det var Djurgårdare som voro ute, ett meddelande som jag trodde skulle verka som ett »Sesam! Öppna dig!» så såg han lika tveksam ut, men troligen tyckte han nog att ledaren inte såg så tokig ut eftersom vi till slut togos på prov.

Det behöver väl knappast tilläggas, att vi kommo riktigt i smöret hos hotellägaren; vi till och med lyckades intressera honom för bollsparkning, vilket ingalunda var en småsak.

Turnén artar sig.

Matchen kl. 8 e. m. å Kubikenborgs idrottsplan, c:a 10 minuters väg från hotellet, d. v. s. ungefär en 1/2 timmes åkning.

Mer än en gång fingo vi anledning reflektera över dess 5- och 10-minutersvägar, som i längd voro som att traska tvärs igenom Stockholm.

Men så är det i Norrland.

Matchen började på utsatt tid och vi lämnade plan med den känslan av att ha spelat mot ett gott lag, med kraftiga käcka och justa spelare samt herr Keijser som dömde till allas belåtenhet vilket är en mycket svår sak.

Vi segrade med 2—1. Planen var naturligtvis inte som planer äro här nere, men det är energiska prickar i Kubikenborgs I. F. så där blir så småningom. Heja! och framgång Kubikenborg.

Efteråt var det supé på Hotell Knaust och stämningen var hög ty vi förfogade över förmågor: Åsis, pianisten av Guds nåde och dessutom intresserad så det inte var svårt få honom i arbete; Ekis humoristen. Vi blevo minst 100 år alla i laget om det är sannt att ett gott skratt förlänger livet. Hacko, Skinnjucksvirtuosen. Susse, sångaren som gjorde stor lycka.

För övrigt voro vi mangrant med i refrängen och överallt där vi kunde hoppa in.

Angående »Susse» så höll domaren i »Giff»-matchen ett tal vid supén där han komplimenterade honom för sången som en, ... en, ... »stilig karl». Kom det till slut. Det satt tydligen långt inne.

Men så oförskämt! Vi andra då? Lagets uppfattning avvek betydligt från herr Alexis även i den här frågan. Herr Alexi! Tänk på vad ni säger och kom ihåg så bra vi gjorde oss i refrängen.

Som ledare måste jag å lagets vägnar säga, att »Susse» är ingenting, absolut nära ingenting, bara fotbollsdåre på sommar'n och bara en hel del på vintern. 110 meter tresteg t. eex. På skidor förstås. Men att han är, enligt eget utsago, »Stopparnes» konung erkännes villigt av laget för hans oförskämda tur att spela »stopp».

Han lever nog »flott» länge på våra fattiga 10-öringar som han roffar åt sig på resorna.

Det här med »stopp» kan vi vänja oss vid men du får absolut inte vara »*stiligare*» i någon fotbollsdomares öga än alla vi andra.

Ledaren har talat.

Det går emellertid att ha roligt utan någon behöver bli knäsvag.

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

På supén blev Djurgården officiellt hälsad välkommen av ordf. i Västernorrlands F. F. grossh. Olsson från Härnösand samt dess sekr. ing. Strömberg.

Gentlemen som det enbart var ett nöje att sammanträffa med.

Påföljande dag blev laget av ing. Strömberg fört i bilar till Bergeforsen och bjudna på kaffe.

En den härligaste bilfärd och en verklig upplevelse.

Samma kväll kl. 8 match å läroverksplan mot G. I. F., ett hårdspelande lag, som vi fruktade som turnéns värsta.

Alla reserver omklädda, beredda för alla eventualiteter; och första halvtid besannades vad vi förmodat.

Onödigt hårt för propagandamatch på en icke reglementsenlig plan; alla våra mer eller mindre skadade.

Men vi tappade inte taget utan klarade av dem med 4—3, trots domaren. Ingen var glad åt matchen som sådan men väl att den var över och att ingen behövde bäras bort från planen.

»Giffarne» äro starka och snabba på plan men tillika lite för hänsynslösa, vilket kan vara farligt för dem själva om gästande stockholmslag skulle vilja tillämpa samma taktik, ty ruffa och spela hårt kan vi här nere också ehuru det inte går inför Stockholms fotbollpublik.

Emellertid vilja vi visst inte klandra dem, de hade helt enkelt givit sig den s. k. fanken på att »mangla» stockholmarna, och det är ju en vällovlig föresats, trots att vi inte gilla få däng, naturligtvis.

»Giffarne» skulle rädda Sundsvallsäran och därför blev det som det blev. Vi ha fortfarande en sabla respekt för G. I. F. Sundsvall och det är den bästa honnören vi kunna ge dem.

Tidningarna där uppe skällde inte alls på oss, tvärt om, så vi antar, att vi inte gjorde så galet.

En avisa skriver att Djurgården kom som en Cajus Julius: Veni, Vidi, Vici. Det är väl praktblomster ändå. Men ä' de så att det ska' spikas latin, så håll rejt! Jag säger bara:

Ad incredibilem admirationem efferi. För annars kan våra »bollsparkare» få snurren av högfärd.

För övrigt, tänk endast för ett ögonblick t. ex. »Sudden» som en Cajus Julius. Vilken syn för Gudar!

Idrottsjournalister äro ganska bra folk i alla fall; men tänk så dom får ihop'et. De' är roligt när dom inte skäller på en.

Något idrottsreferat ämnar jag inte göra, det överlämnar jag åt »experterna», men jag märkte att våran »Laban» i målet gjorde en del bra saker, övriga bollsparkare grejade bra på planen och motståndarne slet och stod i och gjorde en del bättre saker på samma plan.

Härmed äro vi färdiga med Sundsvall och på midsommaraftonen bar det i väg till Härnösand och mottogos av grossh. Olsson. Hela laget utbjöds av V. F. F. att fira midsommarafton vid Spjutegården med mat och dans.

Vackert väder och väldigt trevligt var det, men som det skulle spelas i Kramfors midsommardagen kl. 1 e. m. så måste Pågarna gå hem och knyta sig redan halv 11 e. m. midsommarafton. Det gick fint sy alla voro Djurgårdare med ambition och disciplin.

Det var så sant, en liten episod på Stadshotellet på eftermiddagen. Luften var stark och så var aptiten och jag hade just ordnat med lite mat åt laget, men ingen sprit, naturligtvis.

Ja, ledaren var en grinig manick.

Emellertid hände det sig så att »Ekis» lafsade in i ett rum där det var dukat för en mindre menighet och frågade Hennes Nåd om det var här som vi skulle få mat.

Ni! svarade Nåden, vi trodde det var för små skolflickor; inte en nubbe en gång; allt åtföljt av rynkningar på näsan och knyckar lite här och där; ja, ni vet väl hur frun's åmar sig då de inte gilla arrangemangen.

Well! En sådan skymf måste tvättas och det genast. Tvärt på skivan gavs order om 13 stora supar och si, strax blev det sprätt på »bönan» och mjuk som ett vax.

Äran var räddad!

Jo! — De' var i Härnösand.

För övrigt blev det visst sprätt på ledaren också, för han glömde bort att betala kalaset; fick just nu räkningen genom benäget bistånd, av »Ala» naturligtvis. Han är omöjlig!

Nästa sekreterare!

På midsommardagen bar det i väg till Kramfors. En liten klämmig plan att spela på, bara den vore lite större, så att bollen höll sig innanför planket i stället för utanför.

Vi pillade in bollen 3 gånger mot ingenting under ett fredligt och sympatiskt spel från båda hållen; och publiken var fin.

Kaliban i målet blev ryktbar, han ville vara med och spela emellanåt men Hacko i forwardskedjan hade ordet så de lax inte och för övrigt kom det bollar i mängd med tydlig adress till nätet, så det blev stor Parris-uppvisning till publikens stora förnöjelse.

Ja, roligt var det, god stämning, präktiga motståndare och utmärkt domare, herr Hellgren.

Ordf. för Kramfors I. F. är en gammal f. d. Djurgårdare herr Björk och likaså herr Kämpe. Allesammans ytterst förekommande och trevliga och vi önska Kramfors I. F. god fortsättning och stora framgångar.

Samma kväll båt till Kinnmärgen och därifrån i lastbil några mil till Ullånger gästgivaregård. Bilen avsåg rymma 8, men då vi fullt vetenskapligt stuvat alla 15 ombord, på stänkskärmarne, på och under, så njöto vi oerhört över den härliga naturen, och allt var frid och fröjd.

I Ullånger sammanträffade vi med representanten för V. F. F. ing. Edlund, en präktig och hygglig kurre som var till stor hjälp för laget.

Påföljande morgon upp kl. 1/2 5 och i väg till en båt som naturligtvis endast låg högst 10 minuters väg från gästgivargården. Det var klart att det var en Norrlandsdistans, så att det blev nödvändigt sända i väg »Pancho Villa» i fyrsprång för att »knocka» skepparen eller göra vad han kunde för att vi skulle kunna komma med. Jag glömde ta reda på vad som hände »skeppar'n» men »Pancho» var oskadad och vi hunno med och anlände så småningom till Örnsköldsvik.

Där mottogos vi av Pelle Holmström från I. F. »Friska viljor» och hela laget bjöds på kondis. Egentligen borde det stå Herr Holmström, Örnsköldsvik, naturligtvis, ty han är svensk mästare i nå'nting på skidor, jag tror det var backe.

Där finns för övrigt bara backar; kilometerhöga och milslånga med »gupp» som små hus.

Han sa' åt mej han hoppat 80 meter och det tror jag nog, för det var ett bra Condis och billigt se'n.

En sabligt bra och käck idrottsman i alla fall, trots att han va' med i laget och klädde oss sedan.

Fotbollsplanen var det ja. Man får inte ha några anspråk alls om detta skulle kallas för plan. Det var helt enkelt ett gungfly som man gladeligen jumpade ned sig på och som bitvis stod under vatten.

Representanter från »Friska viljor» uttryckte just en önskan att vi skulle påtala planens genomusla tillstånd för att möjligen lyckas påverka »stadens visa» att upplåta en bättre, mer värdig en stor och kraftig förening.

Utan att förringa deras goda spelförmåga och snabbhet, var det ju tämligen klart att vi skulle få smörj och däng blev det, 2 mot ingenting.

Nederlaget togs med lugn; det var trevliga och justa spelare, där var framåtanda och fart; där var trots allt spel och vi fick däng.

Vi endast önska dem god fortsättning och en verklig plan; Friska Viljor finns förut. »Cyclon-Osse» komma vi att minnas för livet. De' va' allt en riktig stjärnsmäll det där mot målstolpen och man måste tillhöra Friska Viljor för att inte tappa sugen för det. — Tänk att skallen höll. Sverige kan vara trygg. Norrland har söner.

Efter en matbit i all enskildhet gingo vi till kojs, beredda på morgondagens match i Härnösand, där vi skulle få smörj efter noter.

Klockan halv 11 på tisdagsmorgonen bar det i väg i bil till Kinnmärgen igen; det var många mil genom Ångermanlands storslagna natur.

Sverge har i alla fall en tusan så storslagen och mäktig natur däruppe och färden blev en verklig upplevelse, trots av att den många gånger var rätt uppskakande, vägarne voro nämligen något gropiga. Men hejs, svejs, vad det gick och vad det var livat.

Vi passerade Skuruberget, ett imponerande bergmassiv, men det intresserade oss mest genom den upplysning vår Edlund gav, att mitt på den lodräta berg-

EXPEDITION Å TRANEBERG TISDAGAR FREDAGAR 7—9

FOTBOLLSSIFFROR FRÅN FÖRSTA HALVÅRET.

Dat.	Lag	Motspelare		Resultat v.	Resultat o.	Resultat f.	Summa v.	Summa o.	Summa f.	Mål v.	Mål f.	Summa v.	Summa f.
8/4	A	Hammarby	Stadion	1	—	—				1	0		
15/4	A	Sleipner	Norrköping	1	—	—				3	0		
22/4	A	Gais	Stadion	—	1	—				0	0		
29/4	A	Gais	Göteborg	—	—	1				1	4		
11/5	A	Älvsjö	Traneberg	1	—	—				4	0		
13/5	A	Mercantile	Kristiania	1	—	—				3	2		
15/5	A	Royal Antwerp	Stadion	—	1	—				2	2		
19/5	A	Brann	Bergen	—	—	1				2	3		
20/5	A	Frigg	Bergen	1	—	—				4	1		
23/5	A	Brage	Trondhjem	1	—	—				1	0		
25/5	A	Kvick	Trondhjem	—	1	—				1	1		
13/6	A	Huddersfield	Stadion	—	—	1				4	0		
17/6	A	Reymersholm	Traneberg	—	1	—				2	2		
21/6	A	Kubikenberg	Sundsvall	1	—	—				1	0		
22/6	A	Giffarna	Sundsvall	1	—	—				4	3		
24/6	A	Kramfors	Kramfors	1	—	—				3	0		
25/6	A	Friska Viljor	Örnsköldsvik	—	—	1				0	2		
26/6	A	Härnösands Stadslag	Härnösand	1	—	—				2	1		
3/7	A	Reymersholm	Stadion	1	—	—	11	4	4	2	1	40	22
8/5	B	Västermalm B	Traneberg	1	—	—				4	3		
15/5	B	Traneberg	Traneberg	—	—	1				2	4		
29/9	B	Birka	Traneberg	1	—	—				3	1		
5/6	B	Huvudsta	Traneberg	1	—	—				1	0		
12/6	B	Sundbyberg	Traneberg	—	—	1				1	2		
19/6	B	Hammarby B	Traneberg	—	—	1				1	3		
5/7	B	Bollklubben B	Traneberg	1	—	—	4	—	3	6	0	18	13
9/5	C	Sundbyberg B	Traneberg	1	—	—				3	0		
18/5	C	Hässelby	Traneberg	1	—	—				5	0		
23/5	C	Aikå C	Traneberg	1	—	—				5	2		
6/6	C	Olympia B	Traneberg	1	—	—	4	—	—	6	3	19	5
25/5	D	Stefaniterna	Traneberg	1	—	—				2	0		
31/5	D	Nacka	Traneberg	1	—	—				2	0		
14/6	D	Hammarby	Traneberg	1	—	—	3	—	—	3	0	7	0
19/5	E	Sthlms Norra	Traneberg	1	—	—				5	1		
5/6	E	Reymersholm C	Traneberg	—	1	—				2	2		
11/6	E	Karlberg	Traneberg	—	—	1				3	5		
18/6	E	Rex	Traneberg	1	—	—	2	1	1	1	1	11	9
10/5	F	Lidingö B	Traneberg	1	—	—				8	0		
20/5	F	Kyrkviken	Traneberg	1	—	—				3	1		
4/6	F	Bollklubben C	Traneberg	1	—	—				6	0		
17/6	F	Narva	Traneberg	1	—	—				3	1		
8/7	F	Essingen	Traneberg	—	—	1	4	—	1	1	5	21	7
5/6	J	Thule jun.	Traneberg	—	—	1				1	2		
15/6	J	Älvsjö jun.	Traneberg	1	—	—				7	1		
29/6	J	Västermalms jun.	Traneberg	—	—	1				0	3		
6/7	J	Bollklubbens jun.	Traneberg	1	—	—	2	—	2	3	0	11	6
8/4	K*)	Hammarby B	Östermalm	1	—	—				3	0		
15/4	K	Norrviken	Norrviken	—	1	—				0	0		
21/6	K	Aikå A	Stadion	—	—	1				1	2		
24/6	K	Dalakombination	Leksand	—	1	—				2	2		
25/6	K	Orsa	Orsa	1	—	—				6	0		
26/6	K	Morakamraterna	Mora	—	1	—				0	0		
27/6	K	Dalakombination	Falun	—	—	1				0	1		
28/6	K	Domnarvet	Borlänge	—	—	1	2	3	3	0	4	12	9
		*) Kombinerade lag.	Summa	54 matcher			32	8	14			139	71

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

väggen var ingången till en grotta som i den gamla goda tiden bebotts av 200 rövare. Det där med rövare var intressant och vi voro starkt betänkta på att stanna; det var allt tur för Ångermanland att vi inte gjorde det.

Enligt programmet skulle vi vara i Härnösand omkring 3 e. m. men det blev 7 e. m. i stället och matchen skulle börja 1/2 8.

Men här fanns Djurgårdshumör fullt upp så det gick som en dans att hoppa i brallor och skor, samtidigt slänga i sig en kopp varm choklad; och så i bilar till plan, där vi grejade till åt oss 2 mot 1 under gott och energiskt spel från båda sidor. Det var »Älgare» och »Sportklubbare» som skulle ordna till stryket, men si de' lax inte för vi hade reda på't.

Planen var bra och spelarne trevliga prickar och vi önska dem god framgång mot alla lag, undantagandes mot Djurgårdens, naturligtvis.

Nu änteligen voro våra bollsparkare fria från ledarens tjat om: tänk på matchen i morrån o. s. v. Nu kunde man få äta och dricka och vara som en människa, ty vi skulle fara båt till Stockholm, och då kunde eventuellt sovas hela tiden. För övrigt hade hela »Bandet» ökat i vikt si så där en 5 à 10 kg. så det var risk att jag kunde få betala övervikt för dem. Ni vet hur mån järnvägen är.

Det var Norrlandsmjölken som gjorde den till en gödningsturné samtidigt.

Oh! Tro inte vi blevo tjocka och lata; se bara vad vi gjorde var enda morrån hela laget: Stav 4 1/2 meter, stående höjd 2,051, tresteg 18,062 meter, 100 meter på 9 sekunder, 1,000 meter på jämnt 1 minut och — — — jag antar det räcker. Allt det där var väl inte så dåligt. A. I.-sektionen gör det endast en gång i veckan, men vi alla dagar. Ja, det var uppe i Ångermanland förstås, där luften är hög och — — — så de'.

Efter matchen i Härnösand blev officiell supé av V. F. F. där alla möjliga trevliga Pampar voro församlade.

Att det blev roligt!? Var lugn för de'. »Åsis» arbetade som på ackord, »Ekis» och »Susse» briljerade, visande sina framfötter, Fröken »Sudd» och Herr »Svutto» gjorde uppvisning i jazz och en miljon tal utväxlades härs och tvärs. Ingen »Djäkel» gick fri och det var liv och lust och alla kunde »gå» hem.

Det var inte farligt ty självaste polismästaren var där och höll ögonen på oss. Han var »Älgare» och alltid centrum där språklådan var värst. Han höll visst ett vaksamt öga på mig också, jag var varnad så jag måste vara väldigt stillsam.

Plötsligt utan någon som helst varning rusade han på mig och klabbade fast »Älgarnes» stolta märke på mitt »frackslag» under det han sa' en hel del hockus, pockus och var okristligt trevlig mot mig.

Men de' skulle han inte ha gjort, för genast han börja greja med mej så blev det oro i lägret. Massor av gentlemen från hela Norrland kämpade med dödsförakt för att komma först och dekorera mig med deras stolta märken, allt under det »matklykan» gick på dem i ett. Å det blev tack här och hej på dej och tack där, i all oändlighet och jag hade nog fått snurren av högfärd, om jag haft anlag förstås; men det ordnar sig alltid.

Men så kom laget och la' lax på löken; stega upp och höll braskande tal för »Ledaren» och överräckte en stor bägare i »drivet» silver.

De hade tydligen haft tillfälle att konspirera bakom min rygg trots all vaksamhet. Där ser man vad en ledare kan riskera.

Hacko sa' nå't men genast var någon framme och dekorerade honom med en större medalj så han blev borta. Och sedan var det att i tur och ordning gå och kika på honom. Hacko! Ja, där ser du hur det går, folkets hyllning till kaptenen. Jag och laget gillar dig mycket och du betyder allt i ett gott lag, både som spelare och ryggrad. Hej Hacko, Sveriges Hemming!

Jag kan inte beskriva allt vad trevligt vi hade, för då räcker inte ett medlemsblad till; men ni förstår av de här raderna att skojigt var det i alla fall.

Kl. 8 påföljande morgon översvämmade vi »Odin» och hade en trevlig nedresa, åt upp all maten ombord och mådde som prinsar. »Åsis» sattes i arbete — det fanns piano — vi andra spelade kort och där var frid och fröjd över församlingen.

Klockan 3 en torsdags eftermiddag ankommo vi till Stockholm, pigga och glada och gav oss samtliga Phanen på, att vi haft en sabligt bra och rolig turné och inte gjort så'n dålig propaganda heller.

Sammanfattning av det hela är att hela laget skött sig under hela turnén på ett synnerligen utmärkt sätt och skiljt sig från sin uppgift på ett fullt tillfredsställande sätt till allas uttryckliga belåtenhet.

Djurgårdsnamnet har blivit hedrat och Västernorrland fått ändrad uppfattning om fotbollag från Stockholm, vilket inte blev för tidigt.

Fotbollag som på propagandaturnéer lapar för mycket brännvin och far fram som vildar göra ingen människa glad utan skadar huvudstadens idrottsanseende i bygderna. Jag antar att leva rullan kunna de förut så det är annan snitts på lag, som erfordras.

Det behöver inte bli någon söndagsskolefärd för det, bara måtta i allt. För all del, ta' en sup men var som en människa; kom alltid ihåg att alla ha ögonen fullt öppna för Edra fel. Du vet, några nubbar för mycket och du blir ett svin, mot din vilja. Man skall göra propaganda på mer än ett sätt. Icke endast i fotboll utan även som starka karaktärer och viljor. Idrottsfolk med kontroll över sina kroppar och funktioner. Detta med »tusan-djävlar»-energien om det gäller men med sans och måtta i sitt leverne.

Då vinnes anhängare till idrottens stora idé och motståndarnas huvudargument bortfaller.

Vi få väl anse Anno 1923 att efter en fotbollsmatch supa sig full är ett förlegat sätt att fira segern och nederlaget:

Jojo. Det var en stadig moralkaka det här; men jag förstår och vet hur svårt det kan vara många gånger att säga nej till all den välvilja som bjudes ute, men det är just *där* den verkliga karaktären och viljan prövas och det är just *där* som dessa egenskaper visar sig vara så ytterst försummade; och då är det endast en halv idrottsman, han må ha hur fina resultat som helst.

Västernorrland har sett Djurgården och Stockholsmspelare för 1923 och så skola vi traska vidare i all enkelhet, för en verkligt sund och kraftig idrottsutövning och mot alla slag av överdrifter.

Enkelt och naturligt skall Djurgården gå framåt med »sans och måtta» såsom valspråk.

Andra föreningar ordnar på sin gård som de vilja, naturligtvis.

Till sist får jag å lagets vägnar uttala ett tack och »lycka till» till alla de, vi kommit i beröring med.

Hedersprickarna grossh. Olsson, ing. Strömberg och ing. Edlund, ordf., sekr. och kassör respektive i V. F. F. önskas särskilt ett lycka till och tack för all visad välvilja och må Ni aldrig »tappa sugen» i arbetet för fotbollskultur i Västernorrland och må Ni länge leva och få det bara bra för Eder allesammans. Gentlemen.

Jag skulle allt bra gärna vilja »klatsa» ner några rader om Er personligen, men jag fruktar det bleve bra vidlyftigt och kanske jag fick Er i håret! Ja, Ni äro välkomna till Stockholm i vilket syfte som helst.

Men passa Dig bara, du Strömberg, allt möjligt i all idrott och inbiten »Sportklubbare» och Du, Edlund, som dinglar genom norrlandsskogarne och mäter dina sabla 10-minuters-vägsträckor till skräck för oss stockholmare och stor »Älg» är Du också liksom ordf. Olsson, en ännu större »Älg».

Jag skall hålla ögonen på Er emellertid och antar Ni inte blir förbannade när Ni ser den här episteln, ty så här tokiga äro vi Djurgårdare alltid då vi besökt ett av världens vackraste landskap.

Tack »Bollsparkare» och hälsningar.

Donald.

Bröderna Johansons Boktryckeri

POLHEMSGATAN 22
TELEFON KUNGH. 35 89

EXPEDITION Å TRANEBERG TISDAGAR FREDAGAR 7–9

ALLMÄN IDROTT

Vår allm. idrottssektion har inte fått den rättvisa ifråga om utrymme i tidningen, som den arbetssamma sektionen är värd. Några futtiga rader i förra numret blev visst alltsammans.

Denna gång har emellertid vännen Torbiörn hjälpt mig till rätta med text och han har fått skriva hur han velat och hur mycket som helst.

Och det har ju blivit en hel del guskelov.

Den sektionen går nu framåt definitivt, efter föregående års återhämtning. 1921 blev ett så stort steg framåt, att en reaktion med naturnödvändighet måste följa och den kom också mycket riktigt 1922. I år synes emellertid framåtskridandet ha börjat igen och det skall bli mycket intressant att vid 1923 års slut få undersöka våra ungdomars framsteg sedan föregående år. Vi vänta nämligen en hel del av — en hel del bland dem.

*

Föreningstävlan i höjdhopp med ansats ägde rum den 22 febr. i Östermalms gymnastiksal och blev en god början på 1923 års allmän idrottssäsong. Visserligen uppnåddes icke några rekordhöjder men jämnheten och tävlingshumöret gjorde utgången oviss in i det sista.

Resultat:

1.	R. Sjöblom	155 cm.
2.	H. Fr. Frostell	151 cm.
3.	H. Andersson	151 cm.
4.	S. Huldt	151 cm.
5.	V. Lindsjö	146 cm.
6.	B. Nylund	146 cm.
7.	G. Lundquist	146 cm.
8.	S. Hamner	141 cm.
9.	N. Törnquist	136 cm.

Föreningsmästerskapen i hopp utan ansats ägde rum den 1 och 8 mars. Sjövall hoppade lugnt och smidigt och var aldrig hotad; han bör bli något att räkna med i framtiden.

Resultat:

St. längdhopp.

1.	B. Sjöwall (F.M.)	267 cm.
2.	P. Lindberg	257 cm.
3.	H. Andersson	255 cm.
4.	H. Fr. Frostell	247 cm.
5.	B. Nylund	247 cm.
6.	S. Henriksson	244 cm.
7.	R. Sjöblom	243 cm.
8.	J. Carell	238 cm.
9.	N. Törnquist	236 cm.
10.	G. Lundquist	226 cm.
11.	J. Frostell	217 cm.

St. höjdhopp.

1.	B. Sjöwall (F.M.)	130 cm.
2.	H. Fr. Frostell	125 cm.
3.	R. Sjöblom och N. Törnquist	120 cm.
5.	G. Lundquist	115 cm.

Föreningsmästerskapen i grenhopp och mellanhopp kunde hållas först den 22 mars. Frostell tog höjden i grenhopp bäst och i första försöket, medan Harry tack vare sitt goda tävlingshumör klarade i sista och vann omhoppet.

Resultat:

Grenhopp.

1.	H. Andersson	212 cm. efter omh. m.
2.	H. Fr. Frostell	212 cm.
3.	G. Lundquist	193 cm.
4.	B. Nylund	185 cm.

Mellanhopp.

1.	H. Andersson	365 cm.
2.	H. Fr. Frostell	279 cm.
3.	B. Nylund	220 cm.
4.	G. Lundquist	201 cm.

Terränglöpning c:a 5,000 m. den 8 april med start vid Östermalm.

Resultat:

1.	H. Eriksson	16.53 min.
	(G. Södergren	17.— min.)
2.	B. Karlsson	17.03 min.
3.	A. Åsberg	17.10 min.
4.	H. Andersson	17.10 min.
5.	N. Nilsson	17.20 min.
6.	E. Höglund	17.20 min.

»Lilla varvet» den 18 april, terränglöpning, mest landsväg förstås.

Resultat:

1.	H. Eriksson	13.08 min.
2.	N. Nilsson	13.20 min.
3.	K. Lindroth	13.27 min.
4.	J. Johnsson	13.41 min.
5.	B. Karlsson	13.42 min.
6.	H. Andersson	13.48 min.
7.	H. Fr. Frostell	14.25 min.
8.	B. Mattson	14.44 min.
9.	Å. Lövgren	14.44.2 min.

S. Hamner, A. Flink och G. Norman utgingo.

Föreningsmästerskapen i terränglöpning den 29 april gick på delvis svår (= tung)-sprungen c:a 8,000 m. lång bana med start och mål vid Tranebergs idrottsplats. Efter första varvet ledde Bertil Karlsson tetklungan med Södergren, Hellner och Harry Eriksson tätt inpå och Krantz som bästa oldboy 40 sek. efter. På andra varvet sprungo Hellner och Bertil bäst i uppförsbackarna och avgjorde loppet till Experimentalfältets fromma.

1.	B. Hellner	31.59 min. (F. M.)
	B. Karlsson	32.28 min.
	H. Eriksson	33.08 min.
	B. Krantz	33.36 min. oldboy
	G. Södergren	33.59 min.
	G. Norman	34.29 min.
	K. Lind	34.34 min.

På första varvet råkade Nils Nilsson, dubbel kallad, vricka ena foten i en något brant bastard mellan takås och ättestupa där absolut ingen förståndig individ kunde tänka sig springa fort på tävling efter vad han själv påstod. Banan måtte verkligen ha varit terräng, ty ytterligare fyra bättre banlöpare utgingo.

Löpning 100 m. den 3 maj blev den första av träningstävlingarna för Dagbladet. Tiderna blevo inte vidare värst bra och endast »gamla» voro i teten.

Resultat:

1.	V. Roos	12,2 sek.
2.	B. Nylund	12,2 sek.
3.	H. F. Frostell	12,3 sek.
	N. Törnqvist.	
	G. Sundblad.	
	A. Flink.	

Löpning 1,500 m. samma dag gav nedslående resultat utom för Harry vars tid var verkligt god så tidigt på säsongen. Han bör hålla sig 10—15 sek. bättre än under fjolåret även i fortsättningen. Vilket sedan över förväntan besannat sig.

Resultat:

1.	Harry Eriksson	4.28,1 min.
2.	Karl Lindroth	4.44 min.
3.	Sven Hamner	4.48,3 min.
4.	Birger Mattson	4.51,8 min.
5.	H. F. Frosell	4.55 min.
6.	O. Svensson	5.10,4 min.

»Lilla varvet» + ett par hundra meter var sista »nummer på programmet». Start med en minuts mellanrum varför någon hängning eller maskfart var utesluten. Södergren tog fel på målet och förlorade kanske 5—10 sek. på detta. Jämnheten är ju stor om man endast ser tiderna, men Harry använde endast sin bättre träningsfart, och samtliga tordes nog inte löpa för fullt av fruktan för att inte orka ut distansen. Tiderna borde varit en hel minut bättre över lag. Absolut!

1.	H. Eriksson	13,09 min.
2.	J. Jonsson	13.21,5 min.
3.	G. Södergren	13,26 min.
4.	S. Hammer	13.27 min.
5.	K. Lindroth	13.39 min.
6.	V. Svennberg	13.44,5 min.
7.	B. Hellner	13.48 min
8.	E. Höglund	13.48,5 min.
9.	B. Mattson	14.08 min.

Löpning 200 meter gick den 10 maj på Traneberg. Start skedde en och en. Nobben vann över Hellberg och Harry tack vare gammal rutin och stil. Snabbhet tycks saknas och 60 meter behövs en serietävling på. Om bara grabbarna kunde förstå hur nyttigt det är för en medeldistansare att ta stryk på 60 meter, och för hoppare och kastare sen.

Resultat:

1.	N. Nordberg	26,6 sek.
2.	A. Hellberg	26,7 sek.

(Forts å sid. 30, 2 spalt)

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

DJURGÅRDISKA DISTRIKTSMÄSTARE

Äntligen har jag kunnat realisera ett länge, länge närt önskemål: att kunna ge ut en komplett förteckning över de djurgårdare som erövrat svenska mästerskap och distriktsmästerskap. Mina anteckningar ha varit mycket ofullständiga och först i dagarna har jag i Stockholms Idrottsförbunds Tjugufemårsbok (köp den!) kunnat komplettera åtminstone raden av distriktsmästare.

De äro inte få, pojkarna, som tagit hem mästerskap åt oss! Det är en enastående samling helt enkelt. Överallt har djurgårdsnamn dykt upp och ristat sitt namn i vårt distrikts stora bok.

Du, djurgårdare av i dag, studera denna lista och lova Dig själv, att ännu låta Djurgården leva. Lova, vid minnet av forna bragder, att göra allt, vad Du kan att bevara tradition, hålla djurgårdsnamnet uppe och väl förvalta ärvda pund.

ALLMÄN IDROTT.

LÖPNING 400 METER.
1910. G. Stenqvist, 53.0.

LÖPNING 1,500 METER.
1911. P. Poss, 4.24.8.

LÖPNING 10,000 METER.
1904. S. Strömberg, 34,34.4.
1908. J. Svanberg, 32,40.4.
1910. B. Olsson, 33.32.4.

TERRÄNGLÖPNING.
1911. Lagmästare, 29 p.
1913. K. Sundholm, 38.56.6.
1913. Lagmästare, 16 p.

MARATHONLÖPNING.
1913. R. Wåhlin, 2.41.49.4.
1921. R. Wåhlin, 2.49.37.

GÅNG 5,000 METER.
1903. E. Ekberg, 25,15.8.
1904. E. Ekberg, 25.06.8.

GÅNG 10,000 METER.
1899. E. Ekberg, 54.10.
1900. E. Ekberg, 48,30.8.
1901. E. Ekberg, 53.32.8.
1902. E. Ekberg, 53.39.2.

HÖJDHOPP.
1899. Th. Andersson, 156.5.
1900. B. Söderström, 157.
1901. B. Söderström, 160.
1907. C. Silfverstrand, 171.
1908. C. Silfverstrand, 170.

LÄNGDHOPP.
1899. Th. Andersson, 501.
1900. Fr. Ljungberg, 510.
1901. K. Karlsson, 558.
1907. C. Silfverstrand, 626.

STAVHOPP.
1899. J. A. Hanssen, 259.
1900. B. Söderström, 288.
1901. B. Söderström, 301.
1919. Å. Forsberg, 350.

TRESTEGSHOPP.
1899. Th. Andersson, 11.72.
1900. B. Söderström, 11.02.
1901. K. Karlsson, 12.00.
1902. K. Karlsson, 12.14.
1910. E. Almlöf, 13.43.
1912. E. Almlöf, 13.71.
1913. E. Almlöf, 13.78.

GRENHOPP.
1899. Th. Andersson, 220.
1900. O. Nordström, 220.
1901. P. Egnell, 200.
1904. Hj. Bohlin, 210.
1905. Hj. Bohlin, 210.
1907. C. Silfverstrand, 222.

MELLANHOPP.
1908. C. Silfverstrand, 407.

SPJUTKASTNING.
1899. G. Bergman, 71.98.
1900. P. Egnell, 58,58.
1901. P. Egnell, 66.14.
1902. P. Egnell, 74.74.
1903. A. F. Forsberg, 60.07.
1904. A. F. Forsberg, 66.06.
1906. A. F. Forsberg, 64.41.
1907. A. F. Forsberg, 67.19.

DISKUSKASTNING.
1899. G. Söderström, 33.53.
1900. A. Hansson, 29.67.
1901. G. Söderström, 34.31.
1904. C. Jahnzon, 61.56.
1906. C. Jahnzon, 56.56.
1908. A. F. Forsberg, 61.70.
1910. E. Nilsson, 64.49.
1912. E. Nilsson, 73.12.

SLÄGGKASTNING.
1899. G. Söderström, 28.45.
1902. A. F. Forsberg, 31.41.
1903. A. F. Forsberg, 33.77.
1905. C. Jahnzon, 29.59.
1906. A. F. Forsberg, 31.60.
1910. C. Jahnzon, 29.08.5.
1911. K. Winberg, 35.85.
1912. C. Jahnzon, 43.13.
1913. C. Jahnzon, 41.76.
1915. C. Jahnzon, 44.28.
1916. C. Jahnzon, 42.84.

KULSTÖTNING.
1899. G. Söderström, 20.52.
1901. G. Söderström, 20.13.
1905. C. Jahnzon, 18.52.
1906. A. F. Forsberg, 21.08.
1907. A. F. Forsberg, 20.52.
1908. A. F. Forsberg, 19.30.
1910. E. Nilsson, 21.09.
1911. R. Gustafsson, 20.60.
1912. C. Nilsson, 23.33.
1914. E. Nilsson, 23.81.

VIKTKASTNING.
1914. C. Jahnzon, 8.91.
1916. C. Jahnzon, 9.66.

TIOKAMP.
1914. E. Almlöf, 6.392.335.
1916. I. Reutersvärd, 6.204.345.

SKRIDSKOIDROTT.

LÖPNING 5,000 METER.
1903. E. W. Thour, 10.05.6.

4 LOPP.
1908. Birger Carlsson.

SKIDIDROTT.

LÖPNING 30 KM.
1909. Alfred Sandström (20 km.) 2.15.34.4.
1911. Albert Sandström, 2.03.28.4.
1912. N. A. Hedjersson, 2.02.1.
1914. O. Söderberg, 3.07.08.
1915. O. Söderberg, 2.53.06.
1917. O. B. Hansson, 2.22.33.
1918. Albin Sandström, 3.09.54.
1921. E. Olsson, 2.36.15.
1922. G. Tandberg, 2.54.34.

LÖPNING 60 KM.
1912. N. A. Hedjersson, 4.23.0.
1915. Albin Sandsaröm, 5.12.0.
1919. Albin Sandström, 5.09.03.8.
1920. J. Eng, 6.28.31.
1920. Lagmästare, 20.19.58.
1921. Albin Sandström, 6.05.01.
1921. Lagmästare, 19.18.12.
1922. Å. Wetterlind, 6.40.01.

DAMER 10 KM.
1915. Ally Nylund, 1.20.
1916. Ally Nylund, 55.44.
1921. Karin Bellner, 1.03.31.
1923. Sigrid Sandström, 55.29.
1923. Lagmästare, 2.57.27.

BUDKAVLELÖPNING.
1914. Lagmästare, 6.18.37.
1915. Lagmästare, 6.37.25.
1918. Lagmästare, 9.36.01.
1920. Lagmästare, 7.27.10.

BACKLÖPNING.
1909. E. Olsson.
1910. M. Jakobsson.
1911. E. Olsson.
1914. S. Steinwall.
1915. E. Olsson.
1916. N. Lind.
1917. E. Olsson.
1919. E. Olsson.
1922. A. Isaksson.
1923. H. Palls.

KOMB. TÄVLING.
1910. G. Wilhelmsson.
1911. E. Olsson.
1914. E. Olsson.
1915. E. Olsson.
1916. O. Tandberg.
1917. E. Olsson.
1919. E. Olsson.
1922. A. Isaksson.
1923. A. H. Nilsson.

Betala snarast Edra avgifter till föreningen!

FOTBOLL.

1906. Djurgården—I. F. K., St. 3—0.
1910. Djurgården—I. F. K., Upps. 5—0.
1918. Djurgården—V. I. F. 5—1.
1919. Djurgården—A. I. K. 3—0.
1920. Djurgården—S. B. K. 4—1.

Ett par ord till. Alla ovanstående kurrar — det gäller allmän idrott — äro emellertid inte »riktiga» distriktsmästare. Distriktsmästerskapstitlarna infördes nämligen flera år efter sedan tävlingarna pågått, varför vi få skilja på »moraliska distriktsmästare» och »riktiga distriktsmästare». De senare ha erövrat sina titlar *efter* i följande förteckning angivna årtal: Löpning 400 m. 1906, 1,500 m. 1906, 10,000 m. 1906, terräng 1910, marathon 1912; gång 1906; höjd 1906, längd 1906, stav 1906, tresteg 1906, gren 1906, mellan 1914; spjut 1906, diskus 1906, slägga 1906, kula 1906, vikt 1914; tiokamp 1913; skridskor 1907.

Vad skidlöpning beträffar är anmärkningsvärt att djurgårdare av:

12 tävl. i 30 km. erövrat 8 D. M.
10 tävl. i 60 km. erövrat 6 D. M.
11 tävl. i backe erövrat 10 D. M.
10 tävl. i komb. erövrat 9 D. M.

Det återstående mästerskapet i backe och det likaledes återstående i komb. har erövrats av Olle Tandberg 1912, det olycksaliga år han av någon anledning var aikåare. Hade han då varit djurgårdare som vanligt, hade alla D. M. i backe och komb. under årens lopp varit våra. Att tävlingarna inte ägt rum varje år beror på snöbrist.

Ur årsboken konstateras dessutom att följande djurgårdsresultat fortfarande gälla som distriktsrekord:

Entimmeslöpning: J. Svanberg 18,276 m.
Trestegshopp: E. Almlöf 14.24 m.
Mellanhopp: C. Silfverstrand 433 cm.
Kula, bä. h.: E. Nilsson, 25.63 m.
Kula, bå. h.: E. Nilsson 14.20 m.
Viktkastning: C. Jahnzon 9.66 m.

PRISUTDELNINGEN

kommer icke att kunna förrättas förrättas förrän mot höstkanten. Oc hsker då i samband — förmodligen med en liten fastlig sammandrabbning på Traneberg. Naturligtvis kommer sommarens priser att samtidigt överlämnas.

OLYMPIASKYYTTAR.

Bland de sextio skyttar i landet som förmått klara kompetensproven i försla uttagningen till Olympiska spelen 1924 återfinnas djurgårdarna Lagerlöf, Schultström, Felton, Fredriksson, Hedjersson och Haskel.

ALLMÄN IDROTT

(forts. fr. sid. 28)

3.	H. Andersson	26,8 sek.
4.	C. Torsell	27,1 sek.
5.	L. Jonason	27,5 sek.
6.	J. Jansson	27,6 sek.
7.	S. Hamner	27,6 sek.
8.	B. Hellner	27,8 sek.
9.	E. Höglund	27,8 sek.
10.	O. Svensson	28,2 sek.
11.	P. Lindberg	28,7 sek.
12.	H. Eriksson	28,8 sek.
13.	B. Mattson	29 sek.

Löpning 800 meter vid samma tillfälle blev en verkligt lovande repetition till Dagbladet. Ett helt dussin löpare och 9 man under 2.20 på Tranebergs ännu tungsprungna bana. Starka Svensson körde för hårt första varvet, 400 på 64, vilket inte går så där utan vidare träning.

1.	H. Eriksson	2.11,5 min.
2.	H. Andersson	2.13 min.
3.	V. Svennberg	2.13,5 min.
4.	S. Hamner	2.15 min.
5.	E. Höglund	2.16 min.
6.	D. Olsson	2.17 min.
7.	J. Jonsson	2.18 min.
8.	B. Hellner	2.18 min.
9.	Å. Löfgren	2.19 min.
10.	O. Svensson	2.30 min.
11.	B. Grundberg	2.21 min.
	B. Mattson utgick.	

Serietävling 1,500 m. Denna serie var ej så spännande som föregående års på samma distans; endast den sista löpningen med 5:te man på 4.36,5 var av något större intresse. De övriga tävl. har farten varit för dålig i början. Det vore märkvärdigt om pojkarna kunde lära sig att just dessa serietävlingar äro som gjorda för experiment med 400 meters-fart första varvet och att sedan söka bibehålla stilen till slutspurten. På allmänna tävlingar måste man numera löpa första 400 på bättre än 58 för att kunna vara med de stora herrarna i slutuppgörelsen. När våra grabbar lära sig att använda klubbtävlingarna till träning och att träna även när det inte är klubbtävling komma resultaten att förbättras oerhört. Men det dröjer!?

Dessutom ha följande deltagit endast en tävling: T. Svennberg 4.32, E. Höglund 4.40,5, G. Södergren 4.41, K. Lind 4.52, T. Visell och Lindholm 5.10,6.

Löpning 60 meter. Nedanstående platssiffror gälla endast de sex som vid varje tävling kvarstått till finalen. Deltagarantalet de olika tävlingsdagarna har varit glädjande ända till 16 man och jämnheten både i start och mål i de olika heaten till belåtenhet.

Vid en improviserad stafettlöpning den 19 juni mellan tre lag vann 1:sta tillfälliga, bestående av Svennberg, Hellberg, Andersson, Ulrich med tiden 49,3, 2:dra laget Norman, Hamner, Mattson och Jonason: 52,5.

3:dje laget: Lundquist, Kjellström, Nilsson, Lindsjö c:a 30 meter efter.

Serietävling 1500 meter.

	15/6	22/6	28/6	6/7	2 bästa tider
H. Eriksson	4.27	4.28	—	4.20.6	8.47.6
S. Hamner	4.43	4.29.5	4.32	4 29.5	8 59
N. Nilsson	—	—	4.31.5	4.36.5	9.08
K. Lindroth	4.43.1	4.45	—	4.40.3	9.23.4
B. Mattson	4.48	utg.	4.47	4.36.5	9.23.5
B. Grundberg	4.55.5	—	4 50.5	4.47.5	9.38
B. Kjellström	4.53	4.55	4.56.3	4.50	9.43
G. Norman	5.03.3	5.02.8	5.00.7	4.59.8	10.00.5

Serietävling 60 meter.

	5/6	12/6	19/6	26/6	3/7	Platssiffra poäng
A. Hellberg	—	2	7.3	7.5	7.6	2
H. Andersson	7.6	7.6	3	2	—	2
I. Ulrich	—	3	2	—	—	5
N. Törnquist	—	5	4	3	3	6
A. Svennberg	—	4	5	5	2	6
N. Nilsson	—	—	—	4	4	8
Antal deltagare	8	16	20	14	13	

I SANDSTRÖMS SPORTAFFÄR Birger Jarlsgatan 23 kan årsavgiften smärtfritt betalas.

STOCKHOLMS SKIDIDROTT – DJURGÅRDARNAS VERK.

ETT PAR BLAD UR STOCKHOLMS IDROTTSFÖRBUNDS ÅRSBOK.

Med benäget tillstånd av författaren, herr Elis Lindroth, införa vi här utdrag ur ett kapitel i Stockholms Idrottsförbunds Tjugufemårsbok. Herr Lindroth har ägnat oss ett särskilt kapitel där, med ovanstående rubrik.

Hans uppmärksamhet mot oss kvittera vi — utom naturligtvis med ett hjärtligt tack — med en försäkran att om det bara beror på oss, så nog skall skididrotten allt fortfarande hållas lika högt inom vår förening som hittills och sker det därigenom till gagn för hela vårt kära förbund och dess verksamhet för denna idrott — ja då kunna vi icke få bättre belöning för vårt arbete.

Vinter! Snö på slätterna, snö i skogarna och is på sjöarna. Minnes ni ännu den första kälken, de första skridskorna, de första skidorna? Minnes ni kanske även härliga stunder framför flammande brasor och med böcker, som berättade om färder och äventyr i milsvida, snöhöljda skogar? Minnes ni Bertels jakt på skidor efter fröken Regina i Fältskärns berättelser? Kan ni ännu »känna» hur han hade det, då han ilade bort mellan stammar och drivor?

Skidåkningen är idrotternas idrott. Vad Frithiof Nansen skrev för 40 år sedan står sig ännu: »Ingenting förmår i samma grad som skidlöpningen härda musklerna och göra kroppen stark och smidig. Ingenting är så ägnat att giva rådighet och själsnärvaro, liksom ingenting så stärker viljan och gör sinnet friskt som skidlöpningen.»

Det finnes ej heller något sundare och renare nöje. Och det finnes intet härligare och friare än att sträcka fram genom skogarna, medan vinterluft och grankvistar fläkta om kinder, och ögon, hjärna och muskler äro spända, beredda att undgå varje hinder, som nästa ögonblick kan föra i ens väg.

*

När man bläddrar igenom de gångna årens tidningar, tävlingsprotokoll och årsböcker för att studera Stockholms skididrott inställer sig utan vidare reflektionen: Vad hade Stockholms skididrott varit om Djurgårdens Idrottsförening ej funnits? Kanske varken sämre eller bättre än vad den varit och är, någon eller några andra föreningar hade ju i så fall kunnat göra detsamma för utvecklingen? Nej! Man kan icke resonera så! Det framgår så tydligt och klart av allt, att det är det intresse för skididrotten som funnits — och finns! — bland Djurgårdens skidåkare, som gjort att deras förening dominerat inom Stockholm och att huvudstaden nått den rangställning den har inom hela landets skididrott, att man måste säga: utan Djurgårdens I. F. hade förhållandet varit ett helt annat. Det är många föreningar inom huvudstadens distrikt, som försökt angripa Djurgårdens överlägsna rangställning, men hittills utan att lyckas, kanske mest därför att dessas huvudintresse varit *tävlings*-idrotten, ej själva skididrotten. Djursholmarnas enstaka segrar över de fruktade mästarna vid några av de senare årens distriktsbudkavletävlingar rubba ej faktum. Och behöves det en motvikt så finnes den i Djurgårdarnas många segrar i kampen om svenska mästerskapet i samma tävlingsgren. Ingen förening »söder om Dalälven» har varit och är så fruktad av norrlänningarna i denna tävling som Djurgårdens I. F.

Och dessutom! Vilken förening har i längdlöpning att nämna namn, som nå upp till, förutom de redan nämnda, bröderna Sandström, Söderberg, O. B. Hansson, Wetterlind, Eng och Ejnar Olsson?

Förnekas kan naturligtvis icke att Djursholmarna Wahlgren, Sterner, von Segebaden och Jonsson, Fredrikshovs-Jonsson och flera av Framåts, Hellas, Götas och Linnéas skidåkare även gjort förnämliga prestationer, ibland överglänsande djurgårdarnas. Trots allt blir slutpåståendet i alla fall, att djurgårdarna inneha det obestridliga mästerskapet samt att föreningen inom vårt distrikt gjort mest för skididrottens utveckling.

*

I backåkningen är Djurgårdarnas överlägsenhet än mera markerad — den är helt enkelt odisputabel. Ejnar Olsson, »Lill-Ejnar», Stockholmsgrabben, som började på tunnlaggar och slutade som norrmännens jämlike, är den självskrvine mästaren under de flesta av de gångna åren. Som ingen annan har han lyft sin idrott till konst, icke till cirkusakrobatens trickskonst, utan till verklig konst.

»Lill-Ejnar» har gjort mycket för Djurgårdens I. F. Förutom att han under många år spelat i dess första fotbollslag och varit dess, Stockholms och Sveriges bäste i backåkning på skidor, har han även varit en av djurgårdarnas bästa budkavleåkare. Utom förmågan att kunna åka snabbt har han även varit en utomordentligt säker orienterare, som ej låtit villa bort sig av kartans och verklighetens skiljaktigheter. Och när dessa bägge egenskaper ej räckt till har han haft sitt oförstörbara Stockholmsgrabbshumör som sista resurs. Och även det har hjälpt honom eller rättare sagt hans förening till seger.

*

Stockholm — d. v. s. Djurgårdens I. F. har även haft andra backåkare av högsta klass. Bröderna Tandberg, Jakobsson, Schuman, Steinwall, Lind, Isaksson och Wilhelmsson äro väl de mest kända. Och på senare år ha vi A. H. Nilsson och Göta-Wiklund, vilka även i den kombinerade tävlingen giva löften att bliva Ejnar Olssons värdiga efterträdare.

*

Mycket skulle vara att tillägga om Stockholms skididrott, dess utveckling, nuvarande representanter, om de övriga Stockholmsföreningarnas sporadiska eller mera stabila försök att rubba djurgårdarnas toppställning, om damernas skidtävlingar m. m. Vi få dock nöja oss med det redan sagda samt förhoppningen att Stockholms skididrott i det kommande måtte bliva lika förstklassig som hittills. Dess historia kommer då även att därigenom bliva bättre hugfäst än vad här på ett knappt tillmätt utrymme varit möjligt. Av ovanstående skisserade historik bör dock kunna framgå vilka, som medverkat till utvecklingen. Att den utvecklingen är en av de mest hedersamma i Stockholms idrottshistoria är säkerligen ett påstående, som ej röner motsägelse.

FOTOGRAFERING

av alla våra fotbollag har »Fotbolls-halvan» i en insändare till tidningen föreslagit. Han måtte vara ny för i år. Och inte ha reda på hur svårt det var i höstas, när det gällde att få »ihop till en grupp».

Nu ha vi emellertid tid på oss, så förslaget torde kunna *med litet energi* hos vederbörande arrangör kunna ordnas.

Avis åt fotbollssektionens styrelse!

STRUKEN vid årsskiftet blir varje medlem som dessförinnan underlåtit att betala sin årsavgift. Stadgarna måste efterlevas.

SOMMAROTRÄNADE DJURGÅRDSBROTTARE

PROPAGERADE FÖR SIN IDROTT PÅ »FÖRBUNDETS» HÖGTIDSDAG.

Vid Stockholms Idrottsförbunds 25-års-jubileum hade Djurgården hand om brottningarna. Dessa ägde rum (21 juni) å vackra Traneberg, som i konkurrens med fotboll och allmän idrott i Stadion beklagligtvis fick stå ganska tom.

Om sålunda tävlingarna som samtidigt även gällde viktlyftning, icke fingo den inramning, som de kanske varit värda, blevo de i alla fall till en fäst, vars tävlingsmoment här nedan beskrivas i den mån de berörde Djurgården.

Bantamvikt.

Melin (Brandkåren), den tippade segraren, fick denna gång se sig besegrad av den nya utmärkta brottaren från Solhem, Verner Carlson. Melin, som tydligen underskattade den duktige Solhemspojken, skulle ha gått på för fullt från början. Nu kom han aldrig på toppen utan måste erkänna sig rättvist besegrad och avstod sedan från vidare tävlan.

Carlson vann sedan finalen över vår gamle *Blomqvist* genom fall på 2 min.

Fjädervikt.

Denna klass, som omtvistat vanns av *Einar Svensson*, Djurgården, fick följande förlopp. *Raunio*, också Djurgården, som denna gång var mycket till sin fördel, var något överlägsen Svensson redan från början, lyckades utmärkt med ett nacksving och fick ned Svensson på ena skuldran. Vid ett sådant grepp *kan* det ju hända, att strupen vid något tillfälle kan få sitta emellan. Hur det nu var, jämrade sig Svensson ganska svårt, vilket gjorde, att Raunio ändrade greppet. Trots detta blev han tillsagd släppa greppet, vilket skedde. Svensson verkade då till att börja med litet bakom, men repade sig så gott som genast, och matchen fick fortsätta.

Raunio kände sig agntagligen litet för säker genom Svenssons illamående, vilket hämnade sig. Svensson fick nu nya krafter och genom krysstag slog han ned Raunio så gott som platt. Domarene blåste nu fall, och Svensson fick sålunda segern ganska oförtjänt.

Vid Svenssons matcher med jämngoda eller bättre motståndare inträffar ofta något mankemang; publiken och även andra *kan* lätt få den uppfattning att simulering *kan* föreligga. I varje fall tycks det dröja, innan Einar Svensson får sina bröders popularitet.

Raunio avstod från vidare tävlan, vilket han inte bort göra. Tillfälle till revanche kommer ju alltid. Domaren i denna match var mindre lyckad.

Lättvikt.

Denna klass var liten men så mycket trevligare. *Henning Svensson*, den gamle hejaren, var denna gång i utmärkt kondition och belade första plats ganska överlägset genom fall på två icke föraktliga motståndare. *Venman* överraskade genom att belägga andra platsen efter utmärkt brottning; även trean *R. Karlson* visade många bra saker, trots han är ny på mattan. Samtliga djurgårdare.

Mellanvikt A.

Här vann *Häyhä*, f. n. utmärkt tränad, överlägset och hans kopplingar och sugningar voro förstklassiga. Dock bör han veta, hur nacksving skall utföras; krokben är, som bekant, ej tillåtet.

A. Eriksson och *David Karlson*, alldeles oträmade, gjorde en god match om andra och tredje plats, där oavgjort resultat hade varit bäst. Dessa pojkar komma säkert att ge Häyhä bättre matcher till hösten, då de bli fulltrimmade. Båda vägde f. ö. endast ½ kg. över lättvikt. Samtliga djurgårdare.

Mellanvikt B.

Store Rudolf (numera Brandkåren) hade tyvärr ingen värdig motståndare. Gamle *Herman Pettersson* samt *Tägström* ställde emellertid upp, vilket de böra ha tack för, ty annars hade ej publiken fått se sin favorit i aktion. Rulle gjorde matcherna mycket underhållande, gick ej på för fullt, förrän publiken fått se en hel del saker och vann naturligtvis mycket överlägset. Han, om någon, kan göra propaganda för brottningen.

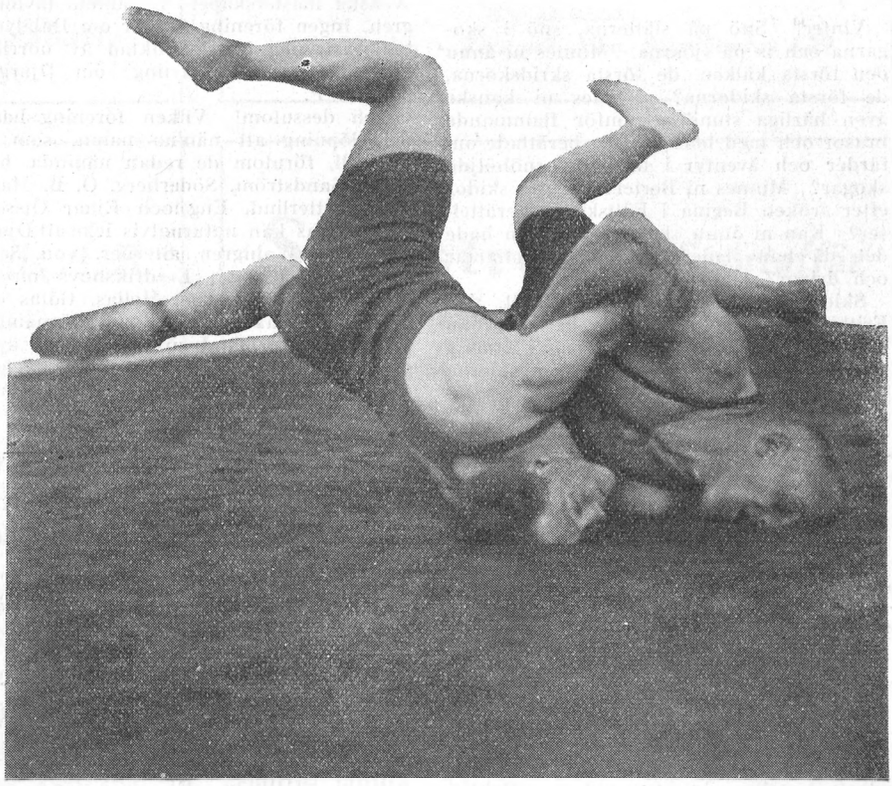

Tägtström i klorna på den björnstarke Rudolf Svensson ute på Traneberg.

NILS LÖFSTRÖM, JUVELERARE & GRAVÖR
KUNGSGATAN 19

VÅRA TIO BÄSTA
i
ALLMÄN IDROTT

Allt sedan Tranebergs idrotsplats blev färdig har inom vår allm. idrott rått en livlig verksamhet. Fjolårets lovande ungdomar, förstärkta med några nyförvärv, ha legat i intensiv träning och redan uppnått förhållandevis goda resultat. Under de tre tävlingskvällar. som hållits varje vecka, har anslutningen efter våra förhållanden varit storartad. Många gånger har deltagarantalet i de enskilda tävlingarna överstigit 20-talet. Givetvis kan man ej vänta goda resultat av dem alla, ty dels visar erfarenheten att det endast är ett ytterst fåtal av deltagarna som taga sin idrott på fullt allvar oc hdels är det många specialister som taga deltagandet i tävlingar i andra grenar som ett stärkande och välgörande moment i sin specialträning.

Att utbilda en ung man till en god idrottsman fordrar ett långvarigt och intresserat arbete av såväl idrottsmannen själv som ledarne. En idrottsgren, som för den utomstående verkar enkel, består i verkligheten av en mångfald olika tempon, vilka var för sig erfordra specialträning. Först när alla dessa äro så intränade att de verka automatiskt i rörelseserien är tekniken färdig. Men tekniken är icke enbart tillräcklig för framgång på idrottsbanan. Träningen av muskulaturen och kroppens inre delar taga betydligt längre tid än tekniken. Kroppsträningen t. ex. i långa hopp och kast tager en tid av flera år.

Härav får man en förklaring varför det åtgår så lång tid innan en idrottsman blir färdig för tävlingar. Snabba karriärer kunna dock göras i en del grenar, såsom i hopp och korta löpningar, av fysiskt välutrustade ynglingar. Bland våra pojkar äro de fysiskt välutrsutades antal mycket liten, varför också träningen till stor del förlagts på en mångsidig och kropsstärkande grund. Resultatet av denna träning har också redan börjat visa sig, ty vi kunna nu med gott samvete anmäla en hel del idrottsmän till Stadiontävlingarna.

*

Vår nuvarande styrka ligger i medeldistanslöpningarna. Vi hava nu fyra man på 800-1500 meter, vilka ha alla förutsättningar att nå långt. *Harry Eriksson* har gjort goda placeringar vid Stadiontävlingarna, och med något bättre tävlingstaktik kunde han räknas som en av Stockholms bästa. Löptaktiken är tillräckligt god för våra bättre tävlingar men placeringsförmågan är av det sämre slaget. För att bättra upp detta kandinalfel hos de flesta unga löpare ha särskilda tävlingar anordnats med tanke på taktikträningen. Det duger ej att hänga med i klungan utan varje löpare måste se till, att han får ut sitt bästa. Den spurtstarka har ej någon anledning att hålla farten uppe, varför detta blir de annars löpkraftigas lott. För löpare av Harrys kvalitet är det bäst, att vid masklöpning gå upp till teten i lugn fort, för att därigenom draga de bättre löparna med sig. Följden blir då, att en hel del falla tillbaka och tetgruppen blir lättare att manövrera med. Vilken sträcka som egentligen passar bäst för Harry är ännu svårt att säga. Han löper bra från 400 mtr upp till 5000, men av hittills presterade löpningar att döma har 800 mtr varit hans till synes starkaste, vilket dock icke hindrar, att han nästa gång kanske presterar ännu bättre saker på 1500 mtr. Mångsidigheten är medeldistanslöparens stora styrka.

Bland de andra medeldistanserna är det svårt att avgöra ordningsföljden. *Nisse Nilsson* har vacker stil och kan variera denna mästerligt, men drivningen framåt behöver förbättras. Nisse vet det också och känner till botemedlet härför. När den elakartade fotskadan läkts blir det nog bättre fart på benen. Jag tror dock ej Nisse har utsikter att nå till Harrys klass på 1,500 mtr, men på 5,000 bör han med god vilja göra finfina placeringar.

T. Svennberg löper fint på 800 mtr, medan träningen och krafterna äro för svaga för ett hårt 1,500 mtrs lopp. Tekniken är både drivande och lätt för den kortare sträckan, där han, med nedläggande av energi, bör komma nära 2 min. redan i år. Det är skillnad på stegen i 800 och 1,500 mtrs-loppen. I det förra passa bättre höga steg, då dessa bättre medgiva de hastiga förändringarna i taktiken, medan 1,500 mtr fordrar mera sugande och jämna steg. Svennberg har varit för loj med sin träning men sista tidens goda löpningar ha givit honom blodad tand.

Sven Hamner är naturlöparen, som kliver fram bra i de andraskölvatten. Tekniken är svår att inpränta i de långa benen, ty bäst han anstränger sig med teknikens alla regler tar naturen ut sin rätt och benen falla in i den gamla trallen igen. Att Sven även behärskar tekniken ser man därav att han klarar 100 mtr på c:a 12 sek. och 1,500 mtr på obetydligt över 4 min. 20 sek.

Höglund är kraftig löpare på 400—800 mtr. Tekniken vore god om blott benrörelserna vore snabbare. Den släpiga takten kan nog vara bra vid löpning på skilda banor, men i våra dagars taktiska lopp kommer man icke långt med detta. En liten höjning på kroppsställningen höjer löpningsförmågan betydligt.

Bland sprinters dominera *Harry Andersson* och *Hellberg*. Den förra är en god idrottsman som t. o. m. i tiokampen bör uppnå en aktningsvärd poängsumma. Därmed är icke sagt att han bör bli tiokampare, ty goda sprinters äro i allmänhet mångsidiga idrottsmän. Harry A:sons prestationer på 100—400 mtr ha väckt allmän beundran och det blir intressant att se honom i ett ordentligt 400 meterslopp. Förutsättningar för en snabb karriär till elitklassen äro de allra bästa. Han bör dock vinnlägga sig om att loppet går ledigt och att muskellösning undvikes.

Hellberg är naturlöparen som lyckats få stil på sig. Ännu går dock mycket i experimentens tecken och följden härav blir att han är ojämn. Lyckas han få stil på sig vid början av loppet är han god för åtminstone 11,5 på 100 mtr och i häcklöpning kan han göra vackra saker. Han är dock ännu för vek för att få

Herman Pettersson avstod från vidare brottning och andra platsen åt Tägtström. Båda dessa gjorde mycket bra matcher mot Svensson och särskilt Tägtström, som ännu ej är fullvuxen, bör kunna gå framåt, stark som han är.

*

Matcherna gingo raskt undan, trots att Brandkårens funktionärer *) saknades, vilket var en missräkning. Löjtnant Råberg ersatte vännen Lagers svåra jobb på ett utmärkt sätt.

Som helhet kan man säga, att samtliga matcher voro bra, domsluten likaså med undantag för fjädervikten; dock böra domarne ta det hela litet mer allvarligt nästa och kommande gånger, vilket jag vet att de göra, bara publiken är nog vänlig och infinner sig.

Djurgårdens ledning inom brottningen i distriktet synes för närvarande rätt hotat från den unga sympatiska Solhemklubben, vars samtliga pojkar äro lika bra brottare på mattan som kamrater utanför. Undertecknad ser dock med glädje denna konkurrens.

Schucke.

*) Sutto på Stadion.

SPORTPRISER — HEDERSGÅVOR — RINGAR M. M.
Juvelerare H. KARELFELT, Regeringsgatan 10, Stockholm
Allm. Tel. 237 39. Telegramadress: »Guldkomp». Rikstel. 223 82.

fram resultat som motsvara hans teknik och naturliga anlag.

Av hopparna är *Sörlander*, trots sin ungdom, gammal på tävlingsbanan. De naturliga anlagen la fört honom till den svenska elitklassen alltför brådstörtat. Det är ej att undra på att hans prestationer äro ojämna då han saknar det tekniska underlaget. Den som i höjdhopp kommer upp till 180 cm. märker nog vad teknik vill säga och Sörlander är nog ej den ende höjdhopparen, som under pågående tävlan fått börja leta efter tekniska finesser. Någon radikal omläggning av stilen är ej rådlig för Sörlander men däremot inträning av smärre detaljer. Höjdhoppet är i likhet med kulstötningen en lång serie detaljer i vilka ett litet detaljfel kan förstöra det hela.

Sjöblom är en god allroundhoppare som i motsats till Sörlander lever på sin energi och råa styrka. En specialisering vore att rekommendera, men eftersom han numera är sjökadett torde hans träningsmöjligheter bliva minimala.

Vår svagaste idrottsgren är kasten i allmänhet. Och det måste ske ett under om vi inom en snar framtid få någon förhoppningsfulla representanter här. *Törnquist* arbetar dagligen i sitt anletes svett och förbättrar något på sina resultat. I kasten får man dock ej misströsta för motigheter, utan arbeta på bara. Resultatförbättringarna gå alltid sakta i början men efter en tid blir det ett hastigt språng framåt. Törnquist har redan så pass god teknik, att han när so mhelst är mogen med förbättring av kula-och diskusresultaten metervis.

Ännu hava vi många ynglingar som ingiva förhoppningar, men då deras träning befinner sig i begynnelsestadiet, får en granskning av deras prestationsfärdigheter stå till något tillfälle längre fram.

E. N.

DJURGÅRDARE!
SKAFFA
FLERA
ANNONSÖRER

Mattor & Gardiner
Sveavägen 45 = Hörnet av Tegnérsg.
Riks Tel. 151 09 = Allm. Tel. 151 11

Alla Djurgårdare erhålla rabatt.

N. A. Hedjerson
Glasmästare = Tavelramsfabrik
Tyska Stallplan 1 = Svartmangatan 24
Allm. Tel. 27 33 = Riks Tel. 35 36
TILLVERKAR SPEGLAR
LEVERERAR BORDSSKIVOR AV GLAS
UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR
FÖNSTERPUTSNING O. D.
Filial och Bostad:
Saltsjöbaden = Riks och Allm. Saltsjöbaden 1 29

Hallbergs Guldsmeds A. B.
DROTTNINGGATAN 6
Kungl. Hovjuvelerare
IDROTTSPRISER

Sandströms Sportaffär
BIRGER JARLSGATAN 23
är bästa inköpskälla för
IDROTTSMATERIAL

SÖDERBERGS
Café & Conditori A. B.
BIRGER JARLSGATAN 3
där träffas alla Djurgårdare!
Romagnol konserterar.

Boëssens
Fotogafiska Magasin
GREVTUREGATAN 1
Framkallar, Kopierar och Förstorar billigt.

Bröderna Johansons Boktryckeri, Stockholm 1923.